

Bà Cháu

Con bé giương cặp mắt tròn xoe, hỏi:

- Rồi sao nữa, Bà?
- Thì bà đem bố mày với các bác mày sang đây, chứ còn sao nữa!
- Rồi Bà có nhớ Ông không, hử Bà?
- Rõ ngớ ngẩn, mày lôi thôi quá!
- Bà nguợng, hả Bà? Bà nói đi, cháu không mách mẹ đâu.
- Mày lôi thôi quá, cháu. Giống mẹ mày quá hà.

Con bé cười ngật nghẻo khi bị mắng. Nó bắt chước mẹ, hỏi khó bà nội. Mẹ nó yêu Bà lắm. Từ ngày nó lớn một chút, nó thấy mẹ nó hay trêu bà nội như vậy. Và mỗi lần bị mẹ nó trêu, bà thường mắng: "Cô này, sao lôi thôi quá! Lo đi nấu cơm đi, cậu ấy sắp về tới rồi, không có cơm, cậu ấy lại nhăn mặt lên bây giờ."

Đã không giận vì bị bà mắng, nó còn nói hùa theo:

- Con giống Mẹ quá ha Bà? Bởi vậy con là Con Cá mà mẹ là Mommy Cá.

Bà nó lại mắng:

- Mày hư quá cháu! Lúc nào cũng gọi mẹ mày là Mommy Cá. Đâu có con cái nhà ai như mày đâu?

- Con biết mà Bà, đâu có con nít nhà nào được mẹ gọi là Con Cá đâu, Bà.

- Mẹ con nhà mày thiệt là lạ lùng. Tối ngày cứ Con Cá, Mẹ Cá. Có ngày bà đem ra kho tộ, nấu canh chua cho bố mày ăn hết bây giờ. Con bé lắc đầu nguầy nguậy:

- Ấy dza! đừng bà ơi! Bà với bố có muốn ăn cá kho tộ thì để con chạy ra tiệm mua cho, chứ đừng có đem con cá này và mommy cá của con ra kho tộ và nấu canh chua, tội lắm bà ơi.

- Bà đùa với mày thôi, mẹ con mày lúc nào cũng như con nít. Nói chuyện với nhau riết rồi bà chẳng biết mẹ con mày ra sao nữa. Rồ quá!

- Bà à, Mommy-Cá với Con Cá chỉ hơi "mát-mát" một chút thôi. Hoàng Uyên vừa làm cơm, vừa nghe hai bà cháu nói chuyện với nhau. Nàng mỉm cười khi nghe con gái cứ đùa dai với bà nội. Con bé vừa tròn mười bảy, hết năm nay là lên đại học mà tính tình vẫn còn như đứa con nít.

Ngày còn nhỏ, Uyên Thi thích nghe nàng nói "Mẹ thương con quá." Nói hoài, nàng nói tắt thành "Thương con quá." Rồi từ từ giảm xuống còn "Thương quá." Vậy mà con bé không chịu, than phiền:

- Mẹ nói "thương quá," con đâu biết mẹ thương ai ! Mẹ thương bà nội quá, hay mẹ thương bố quá, vậy?

Uyên cười, chiều con:

- Thương con quá, được chưa?

Con bé cười tí mắt, gật gật cái đầu, ra chiều chiến thắng:

- Được rồi, được rồi.

Rồi không biết từ lúc nào, tên con bé trở thành Con Cá. Và từ lúc tên nó thành Con Cá thì tên của Uyên cũng biến thành Mommy Cá.

Tiếng con bé hỏi tiếp:

- Bà ơi, rồi ông nội bị té máy bay hờ bà?
- Con nhỏ này! Ông nội bị Việt Cộng bắn rớt máy bay chứ Ông nội té máy bay bao giờ.
- Ủa, rớt máy bay khác với té máy bay, hờ bà?
- Bà đã nói hoài rồi, mà mày vẫn không chịu nhớ. Mày cứ ưa hỏi vớ vẩn quá!

Con bé nhìn mẹ đang đứng trong bếp, nó nháy mắt với Mẹ. Hoàng Uyên mỉm cười, nàng biết con bé đang cố tình khơi chuyện cho Bà nói, chớ thật ra nó biết tổng là ông nội nó đã bị chết trong một phi vụ ngày xưa.

Mỗi lần Bà kể cho nó nghe về Ông, nó hay trêu bà như thế. Khi nó còn nhỏ, mỗi lần Bà kể chuyện cho mẹ nó nghe, lúc nào nó cũng thấy Mẹ lấy Kleenex lau mắt. Sau này lớn lên nó nghe Mẹ kể lại là ngày xưa, ông nội nó đẹp trai lắm, Ông làm phi công, hay lái máy bay đi đánh giặc và lần bay cuối cùng của Ông bị. Việt cộng bắn trúng và đã tử nạn. Từ đó Bà đã một mình lo cho các bác và bố nó. Qua đến Mỹ các bác ở riêng, còn Bà thì ở với bố mẹ nó.

Thỉnh thoảng các bác đến thăm Bà, mà mỗi lần nghe Bà nói chuyện, các bác hay la là "Khổ quá! Mợ cứ nói hoài ba cái chuyện cũ rích."

Bà nghe vậy thì không nói nữa. Lúc chỉ còn mẹ nó, bà bảo: "Chỉ có cô là còn chịu nghe tôi nói, chứ các anh, các chị ấy thì không muốn nghe nữa." Mỗi lần nghe Bà nói vậy, mẹ nó chỉ cười và vỗ nhẹ vào vai bà.

Con bé lại liếng thoắng:

- Con vớ vẫn quá, phải không bà? Mà bà ơi, có phải là Ông nội "bảnh giai" lắm, hả bà?
- Mà còn phải hỏi, Ông nội mà là bảnh trai nhất.
- Vì vậy mà Bà "mê" Ông, hở bà?
- Bố mà, mà chỉ giỏi chọc phá thôi. Làm bài vở gì xong chưa cháu?
- Hết homework rồi Bà ơi, Bà muốn đuổi con đi chỗ khác chơi, hả Bà?

Đưa răng cắn nhẹ vào sợi chỉ xong, Uyên cầm cái áo đưa cho bà Tâm, dịu dàng nói:

- Mẹ coi như vậy được chưa, nếu chưa thì con sửa lại.
- Bà Tâm cầm cái áo, ướm ướm lên người, đáp:
- Thôi được rồi. Mà này cô, mấy hôm nữa thì đi dự lễ ra trường của con Bé nhĩ?
 - Dạ hai tuần nữa.
 - Sao cô không bảo nó ở đây mà học, đi xa làm gì cho mất công vậy không biết nữa?
 - Dạ cháu được học bổng mà không cho đi thì cũng tội.
- Bà Tâm ngập ngừng hỏi:
- Cái thằng bé hôm qua đến nhà mình chơi đó, nó con cái nhà ai cô có biết không?
 - Dạ không,
 - Nó người gì cô nhĩ?
 - Dạ, người Tàu
 - Con Bé nhà mình thích người Tàu đấy à?
 - Bạn thôi mà mẹ.
 - Cô nhớ bảo với nó là Tàu đã đô hộ dân ta hơn ngàn năm rồi đấy

nhé.

- Vâng, con sẽ bảo cháu.

- Thế cô đã mách với bác Trang chưa?

- Dạ rồi

- Bác Trang nói sao?

- Dạ, chị nói là đâu có sao. Tàu nó đồ họ mình, bây giờ để con bé nó trị lại thằng bé Tàu, để trả thù dân tộc.

Bà Tâm phì cười:

- Cô Trang nhà này lúc nào cũng đùa được. Thế Bố nó nói sao?

- Dạ, anh nói anh đồng ý với bác Trang.

Bà Tâm lắc đầu như chịu thua:

- Tôi cũng hết ý kiến với anh chị em nhà này rồi.

Nhìn con bé mặc chiếc áo màu đỏ rộng thùng thình, với cái nón ngộ nghĩnh trên đầu, đứng cùng những người bạn trên sân khấu, Hoàng Uyên tìm tay chồng xiết nhẹ. Bên cạnh nàng, bà Tâm đưa khăn lên chấm những giọt nước mắt đang chảy. Mới ngày nào nó còn bé tí mà giờ đây đã học xong trung học và sắp vào đại học. Cháu bà bây giờ là "cô Tú" rồi, cũng áo mảo rình ràng, có thua ai đâu. Ngày xưa, chỉ có các ông nghề mới được áo mũ màu đỏ, bây giờ cháu bà cũng được mặc áo đỏ, đội mũ màu đỏ, sang quá! Tuy nhiên có một điều khác là cháu bà, dù áo mảo rình ràng mà vẫn như đứa con nít.

"Con Bé Tân Thủ Khoa," bà mỉm cười với ý nghĩ ngộ nghĩnh của mình. Bà yêu nó lắm, không biết rồi những năm tới đây, khi nó đi học xa nhà làm sao bà chịu nổi. Bà quay qua nhìn con trai, gương mặt Huân giống y như chồng bà ngày xưa làm bà nhớ chồng quay quắt. Bà thấy con trai cũng đang cố giấu những giọt lệ hạnh phúc.

Bà Tâm sung sướng ngắm cháu đứng đọc diễn văn trên sân khấu. Bà hãnh diện lắm. Con bé vừa xinh xắn, vừa ngoan, lại vừa học giỏi, thế mà lại đi thương một Thằng Bé Tàu. Thật là uổng! Bà nghĩ đến chuyện ngày xưa, công chúa Huyền Trân, vì việc nước mà phải lấy vua Chăm, Chế Bồng Nga (*). Bà tự nhủ tối nay khi về nhà bà sẽ kể chuyện lịch sử này cho cháu nghe. Bà chỉ mong cháu bà quen với một cậu Việt Nam thì tốt biết chừng nào. Bà có thể nói chuyện được với cậu ta như là nói chuyện với con bé, thế nhưng bà chưa bao giờ nói cho ai nghe niềm mơ ước của bà. Ngày xưa, bố mẹ bà đặt đâu, là bà ngồi đó. Nhưng bà may mắn gặp được người chồng bà yêu kính nên mọi sự êm đẹp. Khi Huân lớn, Huân đã tự chọn lựa, rồi về xin phép bà đi cưới. May là Hoàng Uyên hiền lành, dễ thương nên bà cũng đỡ buồn.

Tiếng con bé làm bà giật mình:

- Bà nội ơi, bà nội có mệt không?

Bà ngược nhìn cháu, bên cạnh nó, Thằng Bé Tàu bà mới gặp hôm nào, đang đứng khoanh tay nhìn bà, bà mỉm cười với cháu mà lòng không mấy vui, thì thằng bé đã lễ phép thưa:

- Thưa bà có khỏe không ạ?

Bà ngạc nhiên nhìn cháu, hỏi:

- Bạn con biết nói tiếng Việt à?

- Con mới chỉ cho Alan vài câu thôi bà nội à, Alan muốn học tiếng Việt để nói chuyện với bà nội.

Bà nhìn Alan với một chút cảm tình, hỏi:

- Cám ơn cháu, cháu có khỏe không?

- Dạ có, cám ơn bà.

Bà Tâm bỗng thấy gần gũi với thằng bé hơn cả những đứa cháu

khác của bà nữa. Thôi thì cũng mong nhờ ơn phước của tổ tiên, may ra Alan sẽ thương con bé và rồi mọi việc sẽ cũng đâu ra đó. Bà chợt nhớ lại những câu chuyện của các bà bạn kể cho bà nghe là thời nay, tụi nhỏ đặt đâu thì bố mẹ phải ngồi đó, chứ không còn như thời xưa ở Hà Nội nữa.

Bà nhủ thầm: Cô Trang nói vậy mà cũng hay, ăn thua phước nhà mình cả. Bà bỗng nghĩ đến chuyện Chử Đồng Tử ngày xưa, từ tứ cố vô thân, nghèo xác xơ mà còn được My. Nương công chúa thương, lấy làm chồng (*).

Thôi cũng là duyên nợ cả. Bà nhìn cô cháu cưng, đứng bên cạnh "Thằng Bé Tàu" rồi mỉm cười ./.

HiềnVy

(*) Tác giả cố tình viết sai những chi tiết về Sử trong truyện để thấy là mặc dù Bà Nội không am tường Sử Việt lắm mà vẫn có thành kiến với Tàu.

Chuyển Hóa

Lật nhanh xấp thư bé Thủy vừa đem vào, thấy có một bao thư màu xanh, Thu biết ngay là thư gửi từ Việt nam, nàng lắc đầu ngao ngán: "Hờ! Lại thêm một cái hụi chết nữa rồi!!!" Thu không thèm nhìn đến vì biết chắc là của gia đình chồng. Xem xong hết những thư từ, bills, báo quảng cáo, những cuốn catalog của Macy, Neiman Marcus,... Thu mở nhạc lên nghe, nằm chờ chồng về để đi ăn tiệm. Đạo này Sang cứ lo làm overtime dài dài nên hay về muộn. Thu hết muốn nấu nướng nữa, tội gì mà rúc đầu vào bếp cho mệt, để thì giờ đi shopping cho sướng thân. Sắp có họp mặt thân hữu này, đại hội đoàn thể kia, bốn năm cái đám cưới được mời, mà chưa mua đủ áo quần cho mỗi lần họp mặt. Thu không bao giờ bận lại những chiếc áo dạ hội lần thứ hai.

Hồi mới qua Mỹ, theo lời mấy con bạn mách bảo, mỗi lần đi party, Thu chỉ việc ra mấy cái department stores mua một cái áo mới, bận xong một lần, đem trả lại. May cho Thu là chưa tiệm nào phát giác, thì một con bạn bị bắt quả tang, bị còng tay dẫn vào bót cảnh sát, chồng nó phải tới lãnh về sau khi đóng tiền phạt. Chuyện tới tai

chồng Thu, Sang hăm he: "Bà mà bị bắt như con Hoa là tui cho bà ở luôn trong bót cảnh sát, tui không có lãnh bà về đâu." Từ đó, lâu lâu Thu mới dám trả lại áo một lần.

Sang về tới nhà, thấy vợ nằm trên sofa chờ mình, chàng cười hỏi:

- Nhà có gì lạ không em?

- Có thư nhà anh gửi qua nữa đó!

- Vậy hả em, để anh đi tắm lẹ rồi mình đi ăn nghe em. Tối về rồi anh đọc thư cũng được.

- Ủ, lẹ lên cha nội, tui đói mem rồi.

- OK, M am.

Trong khi chờ chồng tắm, Thu với tay lấy cái bao thư màu xanh mà nàng đã ném sang một bên lúc nãy, định bụng là sẽ "xỉ vả" chồng cho biết tay. Mình đang cần mua áo quần thêm để đi party, may quá có thư nhà ông gửi sang thì mình làm già được. Mình sẽ dùng chiến thuật "Vừa đánh trống, vừa ăn cướp" để làm cho "địch" ngán, thế là mình tha hồ mua sắm, "địch" không dám than van.

Thu dụi mắt thêm một lần nữa: "Ủa, sao lại gửi cho mình, mà người gửi lại là cô nhi viện Núi Phước?" rồi bóc vội thư ra đọc: "Kính thưa bà Thu, chúng tôi vừa nhận được một trăm đồng của bà gửi cho các cháu cô nhi do cô Diệu Tâm gửi về, chúng tôi xin cảm ơn bà đã nghĩ tới các cháu và giúp đỡ chúng tôi thêm hiện kim để nuôi các cháu... " Lạ chưa, mình có gửi cho cô nhi viện tiền bao giờ đâu, mặc dầu biết cả chục năm nay Diệu Tâm âm thầm làm việc giúp các em cô nhi ở Việt nam. Bao nhiêu lần Thu đã nói với chồng: "Sao có người có thật lắm tiền, dư dả gửi cho mấy cơ sở từ thiện, anh làm lương có hơn trăm ngàn một năm, tiêu pha còn chưa đủ, mỗi năm lại phải gửi về vài trăm cho nhà anh, tiền dư đâu mà cho người dưng." Nên mặc dù

chưa một lần nghe Diệu Tâm mở miệng ra quyên tiền, Thu cũng nhiều lần tâm sự với Diệu Tâm như vậy, nàng đã “dọa” bạn: “Để chừng nào tui trúng số thì tui sẽ cho mấy đứa con mồ côi của bồ!” Bốn năm nay, từ ngày Texas có bán lotto, tuần nào Thu cũng mua vé số và cầu Phật cho nàng trúng thì sẽ cúng chùa chút đỉnh, mà vẫn chưa trúng. Cầu Phật chẳng thấy linh ứng, Thu bèn đi nhà thờ xin Chúa, hứa là nếu trúng, sẽ cúng nhà thờ một ít. Vậy mà Chúa cũng không chộ Giận cả Chúa lẫn Phật, Thu đi xem bói. Bà Thầy Năm nổi tiếng là giỏi, mà “coi” cho Thu cũng không hay ho gì, còn la Thu tham lam: “Sao cô khôn vậy, cô xin trúng bạc triệu rồi mới chia cho kẻ khốn đốn vài trăm, thì làm sao mà trúng được, chi bằng tiền mua vé số mấy chục mỗi tuần, cô cho kẻ nghèo, có phải được phước hơn không?” Thu chê bà thầy Năm không có óc đầu tư, không biết “thả con tép, để bắt con tôm”, nên không thèm đi xem bói nữa.

Trên đường từ tiệm ăn về, Sang lo lắng hỏi vợ:

- Không biết ông bà nội mấy đứa có khỏe không mà mình mới gửi tiền tháng trước chừ lại có thư nữa hả em?

Thu cúi đầu xuống đáp nhỏ:

- Không phải thư nhà anh. Thư của con Tâm, mai em mang sang cho nó.

Sang thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy mà nãy giờ em làm anh lo quá, cứ tưởng là thư của thầy mẹ anh. Ủa mà sao hồi chiều em nói anh có thư?

- Tại em thấy phong bì màu xanh, giống như thư ông bà nội con Thủy hay gửi qua, nên tưởng là thư của anh!

Vừa bước chân vào nhà Diệu Tâm, Thu đã lớn tiếng:

- Ê! Tâm, tui mới nhận được thư của cô nhi viện Núi Phước, họ nói bỏ gởi tiền về mà có tên tui. Nè, bỏ đọc đi, rồi nói cho tui nghe chuyện gì xảy ra, mà tui không biết ắt giáp gì vậy?

Diệu Tâm nhận bao thư từ tay bạn, thấy nét chữ quen thuộc nàng biết ngay là chuyện gì. Dù vậy, Diệu Tâm vẫn từ từ mở ra và chậm rãi đọc. Thu theo dõi nét mặt bạn, Diệu Tâm bình thản, ung dung, hình như từ trên mười năm nay, nàng thấy bạn lúc nào cũng từ tốn, vui tươi. Thu không hiểu sao đã nhiều lần, vì không kiềm chế được sự ghen tức, Thu đã tìm mọi cách để nhục mạ, chọc giận Diệu Tâm mà Tâm vẫn không hề giận. Lại thêm ông chồng của Thu cứ luôn miệng khen Diệu Tâm hiền, Diệu Tâm dễ thương,... làm cho Thu càng thêm bực tức. Hơn một lần, khi nghe chồng khen Diệu Tâm, Thu đã giận dữ bảo: "Anh khen bà Tâm hoài, thì sao anh không lấy bà đi!" Thu cũng đã lập lại câu này cho Tâm nghe mà Tâm không giận, lại còn từ tốn trả lời: "Chị đừng nói vậy, tội em. Em có chồng, có con rồi. Nợ với chồng em, em trả chưa hết, chừ chị còn muốn gieo thêm nghiệp chướng cho em nữa sao!"

Đọc xong bức thư, Diệu Tâm ngược mắt lên nhìn bạn, khuôn mặt khả ái của Diệu Tâm làm Thu hơi khó chịu. Thu nóng nảy hỏi:

- Bỏ nói cho tui nghe coi.

Diệu Tâm mỉm cười, từ tốn đáp:

- Ba tháng trước chị có cho em cái áo chị đã mua từ hai năm trước mà chưa bao giờ mặc vì không vừa. Em cũng đang cần một cái áo đẹp để đi ăn cưới cô Lan, bạn em. Thay vì em phải đi mua thì em dùng số tiền đó để gởi về cho các em cô nhi.

- Thì mắc mớ gì bỏ để tên tui?

- Dạ vì nếu chị không cho em cái áo thì em phải mua. Mà nếu em

mua thì em đâu còn tiền gửi về cho các em cô nhi ở Việt nam nữa. Nếu em không để tên chị, là em "ăn gian" rồi. Em xin lỗi chị, lẽ ra em phải nói cho chị biết trước để chị khỏi ngạc nhiên.

- Sao bồ khách sáo vậy? Tui cho bồ vì tui bận không vừa. Để đầy tử, chồng tui ổng la, tui không dám mua thêm. Bộ bồ muốn trả tiền áo hả? Mà cái áo đó tui thấy họ sale rẻ quá, nên dù size 2, tui cũng mua, hy vọng là sẽ nhin ăn cho ốm bớt thì bận được, không ngờ càng ngày càng mập nên không cách chi bận vừa. Ê! mà bồ thấy cái áo đẹp không?

- Dạ đẹp lắm!

Thu nhìn bạn, lòng chợt dấy lên một niềm thương cảm. Không hiểu sao lúc thì nàng thấy ghét Diệu Tâm thậm tệ, lúc thì thấy mến phục cô bạn nhỏ này. Thu xuống giọng:

- Tâm à, tui nói bồ nghe cái này nha, mà bồ đừng mét lại bà Ngọc ghen.

- Dạ có bao giờ chị nghe ai nói là em mét lại những gì chị nói với em chưa?

- Ủ, thì tui biết bồ kín miệng, nhưng tui cũng dặn cho chắc. Bồ biết gì không! Hôm thứ bảy vừa rồi, bà Ngọc mời vợ chồng tui đi ăn. Lúc đầu tui cũng muốn từ chối, vì tui đâu có ư gì bả, tính tình bả kỳ cục, cứ thấy ai có cái gì là ghen, là tức, như tui tui mua cái nhà mới này, mời bả bao nhiêu lần, mà có bao giờ bả thèm tới đâu. Nhưng sau bả nói quá, nên tui cũng đi.

- Vui không chị?

- Vui cái khỉ mốc gì? Bả mời tui đi ăn để complain về vợ chồng bồ đó mà.

Diệu Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại than phiền về tui em?

Thu ngập ngừng, cố làm ra vẻ quan tâm và thương mến bạn:

- Nè, tui nói bồ nghe nha, bồ với ông Tuấn có muốn tu hành gì thì tu, đừng có làm tài lanh mà khuyên người này, người nọ. Mỗi người có một cách sống khác nhau. Ai làm gì thì kệ người ta, hơi đâu mà nói cho mất lòng.

- Dạ, nhưng em có bao giờ dám khuyên răn ai đâu. Em ngu dốt, học hành không tới đâu, làm sao em dám nói gì xúc phạm tới chị Ngọc, là người mà em luôn kính trọng.

- Chứ không phải bồ với ông Tuấn khuyên chồng bà Ngọc đừng đi săn nữa sao?

- Cái đó không phải em. Anh Tuấn em nói chuyện với anh Nguyên đầu hai tuần trước ở nhà anh chị Giao.

- Sao ông Tuấn cà chớn vậy? Ông Nguyên đi săn thì ăn nhằm gì đến ổng mà ổng nói cho bị chửi? Đi săn tốn kém lắm đó bồ, mua súng, mua license, mua tùm lum. Bồ bồ với ông Tuấn không đủ tiền chơi, rồi ganh hả?

- Tại nhà em hiểu và rất tin vào thuyết nhân quả của nhà Phật, nên mới nói chuyện với anh Nguyên để mong ảnh đừng gây thêm nghiệp sát.

- Sao bồ không cản ông Tuấn?

- Em có nghe lúc nhà em nói chuyện đâu! Em ở sau bếp, cùng chị Ngọc lo rửa chén, giúp chủ nhà. Đến lúc về, anh Tuấn mới kể cho em nghe. Em cự ảnh, còn bị ảnh mắng là “thiếu từ bi” nữa.

- Sao ông Tuấn lại mắng bồ là thiếu từ bi?

- Tại em nói với ảnh là thôi kệ người ta, ai gieo nghiệp, thì người đó phải trả. Mình chưa đủ đức độ để có thể chuyển hóa được ai, nói ra

chỉ thêm mích lòng. Ảnh không chịu, còn la em là: biết mà không nói là xấu, là ích kỷ, là không có từ bi.

Thu nhìn Diệu Tâm nghi ngờ:

- Bỏ có sure là bỏ không có nói gì về vụ đi săn của ông Nguyễn không?

- Dạ chắc chứ!

- Vậy mà sao bà Ngọc ghét Tâm dữ vậy? Tui cứ tưởng là Tâm đã “có phần” trong vụ này.

- Cái này thì “oan ời ông địa” cho em quá. Em với chị Ngọc cùng không có mặt khi nhà em và anh Nguyễn nói chuyện săn bắn. Chị Ngọc biết rõ như vậy mà.

- Ủa, vậy sao bà Ngọc bả “đập” Tâm dữ vậy nè? tui cứ tưởng là mấy ông bà cùng “hội nghị bàn tròn” nên bả mới giận dữ thán vậy chứ.

Diệu Tâm lắc đầu, nhìn Thu nhẩn nhện đáp:

- Dạ không sao! Chị Ngọc cũng hay làm như vậy nhiều lần rồi. Anh Tuấn em là bạn học của chỉ, nên chỉ ngại, không nói. Còn em thì vừa nhỏ lại vừa khờ, nên chỉ “đập” em cho chắc.

- Ờ, mà tui cũng không biết sao bả ư chê Tâm quá chừng.

- Ai mà chỉ không chể Nhưng chị Ngọc có chê em thì em vẫn là em. Không phải vì lời chê của chị Ngọc mà em thành xấu hơn được.

- Tâm nói vậy chứ nhiều lúc tui cũng thấy tức giùm cho Tâm, tui cãi bả, rồi bả giận tui.

- Chị đừng mất công tìm cách nói tốt cho em làm gì.

- Sao vậy?

- Tại em chỉ được có vậy thôi. Chị có nói tốt cho em thì em cảm ơn chị, nhưng lời nói tốt của chị về em, cũng không làm em tốt hơn được. Em vẫn là em thôi.

- Tâm không biết đó chớ, bà Ngọc bả cứ nói tùm lum là Tâm đạo đức giả, Tâm bị tẩu hỏa nhập ma, nên bất bình thường. Từ hồi bị lay- Off ở hãng Shell đến giờ, Tâm đi làm đâu cũng chỉ được vài bữa là bị đuổi.

- Thưa chị, từ lúc qua Mỹ tới giờ em chưa bao giờ bị lay- Off, hay bị đuổi cả.

- Vậy sao Tâm cứ đòi việc hoài vậy?

- Năm năm trước em phải ở nhà vì con trai em cần em. Tụi em thấy tương lai cháu quan trọng hơn career của em nên em nghỉ việc.

- Bả nói Tâm xạo, bị lay- Off nên mắc cỡ mới bày đặt ra nói vậy.

- Chị à, nếu em bị lay- Off thì em bảo là em bị lay- Off. Vả lại, em tự ý nghỉ việc hay em bị lay- Off thì em cũng đâu có nhờ vả gì đến chị Ngọc đâu. Sao chỉ lại mất công cãi cộ làm gì?

- Thì tui đã nói rồi, bả tìm đủ mọi cách để chứng minh là Tâm xạo, Tâm bất bình thường mà.

- Em có nói là em bình thường bao giờ đâu?

Thu trợn mắt nhìn Tâm, hỏi dồn dập:

- Vậy là bà Ngọc đúng hả? Vậy là Tâm bất bình thường hả?

- Dạ, chị Ngọc nói em bất bình thường là cũng phải thôi, vì em có bình thường giống mọi người đâu?

- Tâm nói rõ chút nữa đi, tui không hiểu.

- Dạ, thông thường thì người ta ăn cá ăn thịt, em không ăn được là em bất bình thường. Người ta hút thuốc, uống rượu, nói năng tùm lum, em không làm được như vậy là em bất bình thường rồi.

Thu phì cười:

- Ờ ha, bỏ nói cũng đúng, nhưng bà Ngọc bả không mean vậy đâu Tâm à. Bả nói Tâm bất bình thường tức là Tâm “điên” đó mà. Tâm

không làm việc gì lâu được.

- Em đã làm với hãng Shell gần mười bốn năm mới nghỉ mà chị.

- Ủ, tui biết, nhưng mới đây bồ đi làm lại. Bồ cứ đổi job hoài đó.

- Dạ, thì vì em không làm được việc gì mà em phải bị phạm giới.

- Phạm giới là sao Tâm?

- Từ lúc em qui y với Thầy em, em đã thọ năm giới, nên em phải giữ cẩn thận để không bị thất hứa.

- Năm giới là giới gì vậy Tâm?

- Dạ, không sát sanh, không trộm cướp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu.

- Mà Tâm đi làm thì tại sao lại bị phạm giới?

- Trong giới thứ hai là giới không trộm cướp, Thầy em còn dạy là:

“Phải biết ngăn ngừa những kẻ tích trữ và làm giàu bất lương không kể gì đến sự đau khổ của người khác”, nên khi đi làm, thấy chủ làm việc trái, nói không được, em phải nghỉ việc.

- Vậy mà lâu nay tui cũng hoang mang về những lời nói của bà Ngọc. Hôm đi ăn về, ông Sang nhà tui ổng cũng bực bả nên ổng la tui.

- Sao anh Sang lại la chị được?

- Thì ổng nói là: “Sao tui thấy bà với chị Ngọc kỳ quá hà, trên đời có biết bao nhiêu là người mà hai bà không nói, cứ nhè cô Tâm mà chĩa hoài vậy? Hai bà jealous chi với cổ cho khổ thân? Tui cãi liền: “Ai mà thêm jealous với cổ, tại cổ bất bình thường thì tui tui mới nói. Ông không nghe bà Ngọc nói là bả không thể nào figure- Out được cô Tâm là người thể nào à?”

- Sao chị Ngọc lại mát công quá vậy không biết nữa! Thắc mắc gì về em, thì cứ hỏi thẳng em, em có giấu diếm gì đâu.

Thu nhìn bạn ra cái chiều thân thương, mặc dầu trong bụng đang vui

thích vì mới nói xong những điều mà nàng muốn nói cho bồ ghét :

- Mà hồi đó bồ với ông Tuấn làm mai, làm mối cho bà Ngọc chi vậy, rồi còn giúp bả kiếm việc nữa.

- Tụi em làm gì mà tài giỏi được vậy chị? Chị Ngọc vừa đẹp, vừa giỏi. Ai thấy chi mà không ưa? Đâu cần gì đến ai giúp hay mai mối.

- Tâm nói vậy chứ dân Dallas này ai mà không biết chuyện Tâm với ông Tuấn giúp bà Ngọc. Tui nói với bồ hoài rồi, ông bà mình ngày xưa đã có câu: "Cứu vật thì vật trả ơn, giúp người thì người trả oán." Chớ có mà làm tài lanh giúp người này, người nọ.

- Cám ơn chị dạy em.

- Nè, mà tui thân với bồ nên tui kể bồ nghe cho biết, chứ đừng nói đi nói lại, lờ tới tai ông Sang, ổng la tui nhiều chuyện nghe không.

- Dạ, cám ơn chị đã kể lại cho em nghe.

- Bồ có giận tui không vậy?

- Dạ không.

- Ê, tui hỏi thiệt bồ nghe, sao tui làm gì bồ, bồ cũng không giận tui vậy?

- Dạ tại vì em thương chị.

- Ai khiến bồ thương tui?

- Dạ không ai khiến em cả.

Thu chớp mắt nhìn Diệu Tâm, giọng trầm xuống:

- Tâm biết không, mình cũng nói với ông Sang hoài hà, chơi cho nhiều người rồi cũng không thấy ai dễ chơi như chơi với Tâm, nhưng mỗi lần bà Ngọc "sách nhiễu" mình, không hiểu sao mình lại nghe lời bả.

- Không sao, chị cứ việc làm gì mà chị thích. Em không giận, không buồn gì chị hay chị Ngọc đâu.

- Tâm nói thiệt hả?
 - Dạ.
 - Bộ Tâm là đá, là sỏi hả?
 - Dạ không, em chỉ là một người đang tu tập thôi chị.
 - Tu tập là sao Tâm?
 - Là em đang tập bỏ những thói xấu mà em đã và đang có.
 - Vậy thì bà Ngọc đúng phóc rồi.
 - Chị Ngọc làm gì mà đúng phóc?
 - Bà nói chỉ những người xấu xa như Tâm mới cần “tu”, chứ tui với bà là không cần tu.
 - Thì em vẫn nói với chị như vậy hoài thôi, tại chị không nhớ đó chứ.
- Thu ngồi yên một lát rồi ngập ngừng:
- Tâm à, tui cứ nói năng tùm lum vậy mà Tâm không phiền tui sao?
 - Dạ không.
 - Sao hay vậy?
 - Tại em đang nguyện tu tập theo hạnh nguyện của Bồ Tát Quán Thế Âm.
 - Tui tưởng Bồ Tát Quán Thế Âm là chuyên cứu khổ, cứu nạn mà Tâm.
 - Dạ đúng vậy, nhưng ngoài việc cứu khổ ra, ngài Quán Thế Âm còn có một hạnh nguyện rất lớn, đó là hạnh lắng nghe.
 - Cái đó tui không biết, Tâm nói rõ tí nữa được không?
 - Dạ được, để em xin đọc cho chị nghe lời quán nguyện của Bồ Tát Quán Thế Âm.
 - Ừ, Tâm đọc đi.
- Diệu Tâm thở ba hơi dài, rồi chậm rãi đọc:
- Lạy đức Bồ Tát Quán Thế Âm, chúng con xin học theo hạnh Bồ Tát,

biết lắng tai nghe cho cuộc đời bớt khổ. Ngài là trái tim biết nghe và biết hiểu. Chúng con xin tập ngồi nghe với tất cả sự chú tâm và thành khẩn của chúng con. Chúng con xin tập ngồi nghe với tâm không thành kiến. Chúng con xin tập ngồi nghe mà không phán xét, không phản ứng. Chúng con nguyện tập ngồi nghe để hiểu. Chúng con xin nguyện ngồi nghe chăm chú để có thể hiểu được những điều đang nghe và cả những điều không nói. Chúng con biết, chỉ cần lắng nghe thôi, chúng con cũng đã làm vơi bớt rất nhiều khổ đau của kẻ khác rồi.

Nhìn gương mặt hiền dịu của Diệu Tâm trong lúc thành khẩn đọc lời quán nguyện cho mình nghe, Thu chợt nhớ lại lời chồng vẫn hay nói: "Anh thấy cô Diệu Tâm là người đáng hoàng. Em nên gần gũi thân cận với cô, đừng nghe lời chị Ngọc mà ganh ghét với cô, uổng lắm,..."

Thu đưa tay lau những giọt nước mắt vừa rơi xuống má. Đây là lần đầu tiên nàng không thấy ganh tức khi nhớ lại lời chồng khen Diệu Tâm, trái lại, nàng thấy chồng không sai. Lâu nay, vì ghen ghét, Thu đã cố tình không thấy những hành động, cũng như lời nói dễ thương của Diệu Tâm.

Diệu Tâm đọc xong, ngẩng đầu lên nhìn bạn mỉm cười, hỏi:

- Sao chị khóc vậy?

Thu nắm lấy tay bạn, bùi ngùi nói:

- Mình có lỗi với Tâm nhiều lắm, Tâm biết không. Cho mình xin lỗi nghe.

Diệu Tâm dịu dàng:

- Dạ đâu có, tại em vụng về, chứ đâu phải tại chị. Em còn cần phải tu tập nhiều hơn nữa chị à.

Nhìn những món ăn còn bốc khói trên bàn, Sang ngạc nhiên hỏi vợ:

- Chuyện gì xảy ra mà bữa nay vợ anh giỏi quá vậy nè?

Thu dịu dàng nhìn chồng:

- Hôm nay em qua chơi bên Tâm.

Sang im lặng không dám nói thêm gì, vì đã nhiều lần, mỗi khi nghe

Thu kể chuyện gossip, nếu chàng lỡ nói câu gì bênh vực Diệu Tâm là

Thu nổi trận lôi đình.

Thấy chồng ngồi im, Thu cười:

- Sao anh im ru vậy?

- Anh biết nói gì bây giờ, lỡ em lại la om sòm như mọi lần thì sao?

Thu có vẻ ăn năn đáp:

- Từ rày về sau em không nổi trận lôi đình với anh khi anh khen Tâm nữa đâu.

Sang dè dặt:

- Sao vậy?

- Hôm nay em ở chơi bên nhà Tâm cả ngày, em thấy lâu nay anh nói đúng mà em cố tình không chịu thấy.

- Thế hôm nay em “thấy” cái gì?

- Em thấy em đã nghĩ rất sai về Tâm. Em “quay” Tâm quá chừng mà Tâm cũng không giận.

- Sao em lại “quay” cổ?

- Tại em muốn hiểu nhiều về cổ.

- Để làm gì?

- Em cũng không biết nữa. Chỉ biết là bây giờ em không thấy Tâm bất bình thường nữa, không thấy Tâm đạo đức giả nữa, không thấy Tâm điên nữa, không ghét Tâm nữa, không giận dữ khi anh khen

Tâm nữa, và còn nhiều cái “nữa” nữa, em sẽ nói cho anh nghe.

- Mà sao tự nhiên em thay đổi vậy?

- Vì hôm nay Tâm giải thích rõ cho em về chữ “tu” mà lâu nay em hiểu sai.

- Cổ giải thích làm sao?

- Tâm nói: "Tu chỉ là sửa thôi."

- Sửa cái gì?

- Sửa những thói hư tật xấu mà mình thu thập từ bao lâu nay.

- Chứ lâu nay em tưởng “tu” là sao?

- Em tưởng “tu” là phải cạo đầu, phải có vẻ khổ hạnh, mặt mày phải dăm chiêu, đau khổ... , còn Tâm thì mặt mày lúc nào cũng tươi mát, sáng sủa, em thấy chướng mắt quá.

- Bây giờ em còn thấy chướng mắt không?

- Chắc là không.

- Chỉ “chắc” thôi sao?

- Thì phải cho em thời gian để chuyển hóa chứ!

Sang tìm tay vợ, từ ngày qua Mỹ tới giờ, đây là lần đầu tiên Thu nói năng hòa nhã với chồng. Sang náo nức:

- Ăn cơm xong anh chở em đi Macy mua áo mới cho em bận đi hội Trưng Vương tuần tới nghe em.

Thu nhìn chồng lắc đầu:

- Em bận lại chiếc áo hôm đi ăn cưới con anh chị Văn được rồi anh.

Sang ngạc nhiên:

- Em có bao giờ mặc áo dạ hội hai lần đâu?

- Từ đây em sẽ “recycle” anh à.

- Tại sao?

- Tại em cần tiền để gởi về cho các cô nhi ở Việt nam./.

Hiền Vy (An Nghiêm)

Hết

Chuyện Mẹ Con

- Mẹ à, Dĩ-An là gì hả mẹ?
- Là tên của một làng nhỏ ở gần Sài-Gòn.
- Là gì nữa mẹ?
- Là An-Lạc hoài hoài.
- Còn là gì nữa không mẹ?
- Là tên của con gái của mẹ nữa.
- Sao bố mẹ đặt tên con là Dĩ-An vậy mẹ?
- Bố mẹ muốn con luôn luôn được an lạc và còn muốn con sẽ đem an lạc lại cho những người gần con.
- Mà con có làm bố mẹ "an-lạc" hoài hoài chưa mẹ?
- Chắc cũng có lúc bố mẹ không được an lạc.
- Lúc nào vậy mẹ?
- Lúc con đau ốm gì đó.
- Chỉ vậy thôi hờ mẹ?
- Chỉ vậy thôi.

*

- Mẹ, Bác Hòa nói khi Thầy cho mình pháp danh là Thầy dùng tên giống với tính tình của mình, phải vậy không mẹ?
- Mẹ cũng nghe như vậy.
- Bác nói tên mẹ là hay lắm đó.
- Hay lắm là hay thế nào?
- Bác nói: Từ có nghĩa là Hiền, Từ Hiền là Hiền Hiền. Thầy đặt tên cho mẹ như vậy là "Double Hiền."
- Tại bác là sư huynh của mẹ, bác thương, nên bác nói vậy, chứ con không nhớ chú Nghiệp cứ chọc mẹ hoài sao?
- Chú chọc làm sao mẹ?
- Chú cứ hay trêu mẹ với mấy cô chú khác là: "Tên chỉ là Từ Hiền, tức là chỉ hết Hiền rồi đó. Mấy đứa mà chọc chỉ là chỉ uýnh chết."
- Mẹ có "uýnh chết" các cô chú không mẹ?
- Không, con!
- Sao vậy?
- Thầy đã dạy mẹ là: "Thầy đặt tên con là Từ Hiền để con nhớ là chừng nào lỡ có định dữ thì nhớ tên con là Hiền chứ không phải Dữ."
- Vì vậy mà mẹ đổi tên lại trên giấy tờ hả mẹ?
- Ừ.
- Mẹ "hư" quá! Không được "ừ" Phải "ạ"

*

- Mẹ Ơi!
- Dạ.
- Mẹ nhớ hồi đó mẹ đòi xuất gia mà con không chịu không?
- Nhớ chứ.
- Bây giờ mẹ muốn đi, con không cản nữa.

- Sao con hay vậy?
- Tại lần này qua Làng, con gặp quý thầy, sư cô, sư chú, ai cũng happy vì được xuất gia. Con muốn mẹ được happy.
- Cám ơn con, nhưng mẹ chưa đi được đâu.
- Mẹ nhớ bố hả?
- Mẹ không biết là có nhớ bố không, chỉ biết là Thầy chưa cho.
- Sao Thầy chưa cho vậy?
- Vì mẹ còn con, còn bố. Thầy bảo chừng nào con xong đại học và bố bằng lòng cho mẹ xuất gia, thì thầy mới cho mẹ xuống tóc.
- Ố! ồ! tội mẹ quá! Chắc lâu lắm mới được mẹ Ơi. Lúc đó mẹ già rồi, làm sao tu được nữa.
- Thì bây giờ mẹ phải tu.
- Mẹ à, sao có nhiều người không hiểu "Tu" là gì vậy mẹ?
- Con có biết Tu là gì không?
- Dạ có, Tu theo con chỉ là sửa đổi thói mẹ. Thầy bên Làng dạy là: mình làm gì, mình phải biết mình đang làm gì. Đó là một cách tu phải không mẹ?
- Theo mẹ, đó là cách để mình thực tập sống tỉnh thức thôi.
- Sống tỉnh thức là tu rồi mẹ à.
- Mẹ đồng ý, nhưng theo mẹ, Tu còn là tập bỏ những thói quen xấu mà mình đã huân tập từ lâu đời.
- Là làm sao mẹ?
- Là thí dụ như hồi xưa, lúc chưa biết tu tập, mình muốn mua một cái áo chừng tám chục, thì bây giờ đang tu tập, mình tập mua một cái chỉ bốn chục thôi. Sau đó mình sẽ mua áo chừng hai chục, rồi từ từ mình sẽ thấy không cần thiết để mua thêm một cái áo nữa.
- Vậy mình chờ họ Sale 50% off là được hả mẹ?

- Được, nhưng không phải lúc đó mình mua hai cái, mà mình chỉ mua một cái, và số tiền mình "save" được từ cái sale đó, mình phải làm việc gì hữu ích.

- Mình cho mấy em mỗ côi hả mẹ?

- Yeah, something like that.

- Mẹ cho thêm một thí dụ nữa được không?

- Được chứ! Ngày xưa chưa biết tu tập, ai nói gì hay làm gì mình buồn, mình buồn một tuần hay lâu hơn, giờ biết tu tập, mình buồn một ngày hay giỏi hơn thì chỉ vài phút. Đến lúc tu tập giỏi hơn, mình sẽ quán là tại sao người đó nói hay làm như vậy. Mình sẽ thấy thương họ hơn là giận họ.

- Tại sao thương họ vậy mẹ?

- Vì mình thấy được nếu một người cứ cố tình làm cho người khác đau khổ thì tự bản thân họ rất là đau khổ, nên họ không bao giờ chịu được khi thấy người khác hạnh phúc hơn họ. Bất cứ cái gì người khác làm, họ cũng thấy chướng cả. Với một người như vậy thì mình làm sao giận được nữa, con!

- Mình có nói họ tu, cho họ bớt khổ được không mẹ?

- Khó lắm con! vì Tu là từ bao nhiêu kiếp chứ đâu phải một kiếp này đâu.

*

- Mẹ, Sao hôm qua mẹ nói chuyện với dì Thu lâu quá vậy mẹ?

- Mẹ tried to calm her down.

- Sao vậy mẹ ?

- Dì được mời đi ăn cơm khách, gặp nhiều người quen hỏi thăm về mẹ. Có bác Ngọc quen với bố mẹ đã lâu. Bác chỉ trích về mẹ. Dì cãi nhau với bác, dì gọi mẹ, kể lại.

- Cãi nhau thế nào mẹ?
- Ủ , thì ba cái chuyện tào lao đó mà.
- Chuyện tào lao là chuyện gì mẹ?
- Thì đại khái là tại sao mẹ TU mà mẹ diện đẹp quá vậy. Tại sao mẹ TU mà mẹ còn đi shopping ở NM. Tại sao lúc thì mẹ mặc bộ đồ nâu đi khắp nơi, lúc thì mẹ mặc Mini skirt...
- Ủa! Mẹ làm gì có Mini skirt mà mặc, hờ mẹ? Mà TU với đi shopping hay bận áo quần đẹp thì có dính dáng gì với nhau đâu mẹ?
- Tại con hiểu đúng nghĩa chữ TU.
- Sao người lớn ngồi với nhau ưa nói về người khác vậy mẹ?
- Tại đó là những thói quen xấu mà người lớn huân tập nhiều hơn và lâu hơn con nít.
- Mà chuyện mẹ "Tu" hay mẹ diện thì có ăn nhằm gì đến bác Ngọc đâu mẹ?
- Bởi vậy mẹ mới nói với con là chuyện tào lao.
- Tội bác Ngọc quá há mẹ?
- Ủ , nhưng mẹ thấy tội dì Thu hơn con à.
- Sao vậy mẹ?
- Dì được mời đi ăn mà phải nghe những chuyện tào lao như vậy thì làm sao ăn ngon nữa, không chừng lại đau bao tử cũng nên!
- Đúng rồi mẹ hạ Thầy dạy mình phải ăn cơm trong im lặng để nhớ ơn những người đã làm ra những thức ăn mình đang ăn, phải không mẹ?
- Ấy da, con thuộc bài kỹ quá.

*

- Mẹ à,

- À,
- Mẹ còn nhớ ngày Thầy rời đây năm kia không?
- Nhớ chứ con!
- Sao hôm đó mình khóc quá chừng há mẹ?
- Chắc tại mình sợ không có dịp gặp lại Thầy.
- Bố cũng khóc nữa, mẹ có biết không?
- Bố cũng là người mà con.
- Con có bao giờ thấy bố khóc đâu! Con không nghĩ là bố khóc vì sợ không gặp lại Thầy, đâu mẹ?
- Thế con nghĩ vì sao bố khóc?
- Con thấy bố khóc khi nghe Thầy nói Pháp cho mình.
- Lúc đó thì cả nhà mình cùng khóc mà con.
- Con cảm động vì con không dè Thầy đặt tên con là Từ Tâm. Rồi Thầy cho mình bài pháp về Từ Tâm nữa.
- Bài pháp đó hay quá con há?
- Dạ, con tiếc là hôm đó mình không thấu được vào băng.
- Chi vậy con?
- Để khi nào mình gặp những người, mà họ cố tình làm cho mình đau khổ, thì mình nghe lại lời Thầy để mình nhớ là phải đem Tâm-Từ của mình ra mà thương họ.
- Uổng quá há con?
- Dạ, uổng thiệt!

*

- Mẹ, Sao lâu lắm mẹ không về thăm Thầy?
- Mẹ không có tiền.
- Thì mẹ đừng cho mấy em ở Núi Phước nữa.
- Không được, con.

- Sao vậy?
- Mấy em cần thực phẩm hơn mẹ cần gặp Thầy.
- Nhưng Thầy già rồi, mẹ không về, lỡ sau này không còn Thầy nữa sao?
- Thì mẹ ráng chịu.
- Thôi sang năm con không đi Làng Mai nữa, để mẹ về thăm Thầy.
- Con cần đi Làng hơn mẹ cần về gặp Thầy.
- Mẹ cũng muốn được tu học với Thầy vậy?
- Ai mà không muốn được tu học với Thầy, nhưng mình phải biết việc gì cần hơn việc gì chứ con.

*

- Mẹ à, Hôm trước em Liên hỏi con là: "Mẹ chị bất bình thường phải không chị?"
- Rồi sao nữa con?
- Con hỏi em là tại sao em nói vậy, thì em bảo là em nghe mẹ của em nói vậy.
- Tội em Liên quá!
- Sao mà tội em Liên, mẹ?
- Tại em phải nghe những chuyện tào lao như vậy từ mẹ của em.
- Con không hiểu tại sao cô Thanh lại nói như vậy nữa mẹ à?
- Có gì khó hiểu đâu con. Bất bình thường tức là không giống như những người khác. Mẹ chỉ ăn rau đậu, không ăn thịt. Mẹ không nói chuyện thị phi Mẹ chỉ nhìn cái tốt của người, mà "không chịu" thấy cái xấu. Ai la mẹ thì mẹ cười, không giận. Đi làm, thấy chủ làm những việc trái, nói không được thì mẹ phải "quit" để giữ giới. Vậy là bất bình thường rồi con.
- Vậy thì con cũng bất bình thường rồi mẹ à.

- Chắc vậy!

*

- Bé à,

- Dạ,

- Mẹ quên chưa kể cho con là cô Thanh gọi mẹ, mắng mẹ là: "Bà nói bà tu mà bà không ngay thẳng."

- Mẹ làm gì mà không ngay thẳng?

- Mẹ cũng hỏi y như con vậy, cô Thanh la lối om sòm, bảo là: "Bà biết chuyện ông bà Văn ly dị, mà sao tôi hỏi bà, bà không nói?"

- Rồi mẹ nói sao?

- Thì mẹ bảo: "Thưa chị, em xin cảm ơn chị đã cho em biết em là người không ngay thẳng. Nhưng chuyện anh chị Văn ly dị thì đâu phải là chuyện của chị, cũng không phải là chuyện của em. Vả lại, nếu anh chị Văn muốn tâm sự với chị, thì anh chị Văn đã nói với chị. Em không được anh chị Văn trả lương để làm phát ngôn viên."

- Rồi cô Thanh nói sao mẹ?

- Cô la thêm mẹ là: "Chứ không phải vì bà lỡ nhận là thân với ông bà Văn, nên chừ họ ly dị rồi bà mắc cỡ, không dám nói?"

- Mẹ! It doesn't make any sense.

- I know! Bởi vậy mẹ mới hỏi cô là: "Thưa chị, chị là bạn em, nếu bây giờ nhà em không thương em nữa, tui em ly dị, thì chị có mắc cỡ không?"

- Cổ nói sao mẹ?

- Cô đáp ngay là: "Mắc mớ gì mà tôi mắc cỡ?"

- Rồi sao nữa mẹ ?

- Mẹ cười, mẹ nói: "Thì thưa chị, em cũng thế."

- Mẹ "trap" cổ hả mẹ?

- Không! con. Mẹ chỉ muốn giúp cổ một chút xíu vậy mà.
- Mẹ à, Sao cô Thanh kỳ cục như vậy mà mẹ không chịu nghỉ chơi với cổ, vậy?
- Mẹ đã đọc " Kinh Diệt Trừ Phiền Giận" cho con nghe chưa?
- Dạ chưa, Kinh "nói" sao mẹ?
- Phật dạy ta năm phương pháp để diệt trừ phiền giận:
 1. Khi có một người mà hành động không dễ thương nhưng lời nói lại dễ thương, thì ta hãy đừng để tâm nghĩ tới hành động của người ấy, mà chỉ nên chú ý tới lời nói dễ thương của người ấy, để có thể dứt trừ được sự phiền giận của mình.
 2. Khi có một người mà lời nói không dễ thương nhưng hành động lại dễ thương thì ta hãy đừng để tâm nghĩ tới lời nói của người ấy, mà chỉ nên chú ý tới hành động dễ thương của người ấy thôi để có thể dứt trừ sự phiền giận của mình.
 3. Khi thấy một ai đó mà hành động không dễ thương và lời nói cũng không dễ thương nhưng trong tâm vẫn còn có chút ít sự dễ thương, thì ta hãy đừng nên để tâm nghĩ tới hành động và lời nói không dễ thương của người ấy mà hãy nên chú ý tới cái chút ít sự dễ thương còn có trong tâm người ấy thôi để có thể dứt trừ được sự phiền giận của mình.
 4. Khi thấy một ai đó mà hành động không dễ thương, lời nói không dễ thương mà trong tâm cũng không còn lại một cái gì có thể gọi là dễ thương hết, thì ta phải phát khởi tâm niệm này: "Một người mà hành động không dễ thương, lời nói không dễ thương mà tâm ý cũng không dễ thương là một người rất đau khổ, người này chắc chắn đang đi về các nẻo đường xấu ác cực kỳ, nếu không gặp được thiện tri thức thì người ấy sẽ không có cơ hội chuyển hóa để đi về các nẻo

đường hạnh phúc." Nghĩ như thế, ta mở được lòng thương xót và lân mẫn, diệt trừ được sự phiền giận của ta và giúp được cho kẻ kia.

5. Khi thấy một người mà hành động dễ thương, lời nói dễ thương mà tâm địa cũng dễ thương thì ta hãy nên nhận diện tất cả những cái dễ thương của người ấy về cả ba mặt: thân, khẩu và ý mà đừng để sự phiền giận hoặc ganh ghét xâm chiếm ta. Nếu không biết sống hạnh phúc với một người tươi mát như thế thì mình thực không phải là một người có trí tuệ.

- Vậy con là "người có trí tuệ" phải không mẹ?

- Sao vậy?

- Vì con không những không ganh ghét với mẹ mà còn rất là hạnh phúc khi được sống với mẹ nữa.

- Ấy! Con đừng nói vậy, "chúng" mà nghe được là chết.

- Máy giờ rồi mẹ?

- Khuya rồi con.

- Hôm nay mình nói chuyện nhiều, làm quá giờ thiền của mẹ rồi.

- Không sao, bây giờ mẹ đi ngồi thiền, con đi ngủ đi.

- Mẹ!

- Gì con?

- Trời hơi lạnh, mẹ nhớ choàng thêm cái áo len không thôi bị cảm.

- Cám ơn con.

- Mẹ!

- Gì nữa con?

- Cám ơn mẹ đã nói chuyện với con.

- Cám ơn con đã nói chuyện với mẹ.

- Mommy!

- Yes?
- I love you.
- I love you too, Di-An!

Hiền Vy (An Nghiêm)

Hết

Dấu Yêu Một Đời

Đưa bàn tay phải chận nhẹ lên ngực bên trái, như thăm trấn an con tim đang đánh loạn xạ bên trong lồng ngực, Hiền Uyên đọc đi đọc lại những giòng chữ trên email vừa nhận được:

“Nhỏ ngủ ngoan, ngủ ngon, nhé! ... thương nhiều ...”

Không tin ở mắt mình, nàng đưa tay trái lên dụi mắt. Dòng chữ vẫn như thách thức trước mắt nàng. Đọc thêm vài lần nữa, Hiền Uyên lại kéo những email cũ ra đọc lại. Danny bạo thật, có lẽ chàng không nhớ là mình đã có chồng rồi chẳng!

Lâu nay Hiền Uyên vẫn tự hào là người bản lĩnh, chưa hề bị lao đao vì những lời tán tỉnh của bất cứ người đàn ông nào. Tháng trước, gặp lại cô bạn cũ, từ Úc, cùng tham dự một buổi hội thảo văn chương tại Washington DC. Vì khách sạn không đủ phòng ốc, hai đứa được xếp ở chung. Tình bạn sau những năm dài xa cách, tưởng

đã phơi pha, nay được hâm nóng lại qua những đêm thức khuya tâm sự. Hai đấng phu quân có nhau để than thở trong khi chờ vợ.

Buổi sáng thức dậy sớm, Hiền Uyên pha cafe mời bạn, mỗi đứa ngồi một giường, cách nhau bằng cái night stand, đầu tựa vào tường, vừa nhâm nhi cafe, vừa nói chuyện:

- Nhỏ nè, Tuyền hỏi nè ...

Nghe bạn ngáp ngừng, Hiền Uyên quay đầu qua nhìn, hỏi:

- Ủa, Tuyền hỏi gì, sao không hỏi tiếp?

Bạn lại ngáp ngừng:

- Mà Nhỏ phải nói thật nha. Mà không được giận nha ...

- Chắc chắn là sẽ nói thật và chắc chắn là không giận đâu.

Bạn lại nhỏ giọng, hỏi chậm:

- Nhỏ xinh như thế, dễ thương như vậy ... thì... thì ... khi sinh hoạt ngoài đời hay trên Net, có bị ai tán tỉnh, có bị ai tỏ tình, có bị ai yêu thương lung tung xèng, không vậy?

Hiền Uyên tròn mắt nhìn bạn, lắc đầu:

- Chưa có ai tán tỉnh, chưa có ai yêu thương, chưa có ai nói năng gì cả, ngoài đời cũng như trên Net.

Bạn không tin:

- Nhỏ xạo, Tuyền hỏng tin đâu.

Hiền Uyên thật thà:

- Em không nói dối với Tuyền đâu. Em nói thật mà.

Bạn nhú mắt, nghi ngờ:

- Kỳ ha! Khó tin thiệt đó nha.

Hiền Uyên ngồi thẳng người lên, bỏ 2 chân xuống giường, nhìn vào mắt bạn, hỏi:

- Thế Tuyền thì sao? Có gì không vậy?

Bạn cười lớn:

- Chắc chắn là có chứ.

Hiền Uyên cười theo:

- Vậy hử, kể em nghe đi. Có làm li bi đất không vậy?

Tuyền quay qua nhìn chồng, xong lại nhướn người nhìn qua giường bạn, rồi hạ giọng thì thầm:

- Để chút nữa đi nha. Bây giờ hai ổng đang ngủ, nhớ hai ổng nghe được thì phiền lắm đó.

Hai đứa cười khúc khích, nhìn chồng đang nằm ngủ ngon bên cạnh, rồi đổi đề tài.

Hiền Uyên đi gần vào Tuyền hơn như muốn nghe rõ câu chuyện, khi đôi bạn thông thả đi bộ xuống phòng ăn điểm tâm. Buổi sáng đầu Thu, trời mưa phùn, hơi lạnh. Tuyền vừa dứt lời, Uyên nắm chặt tay bạn, lắc lắc, hỏi:

- Thật vậy sao Tuyền? Trời ơi! Cũng khó mà dừng dưng quá hử!

Tuyền thì thầm:

- Ừ, may mà Nhỏ chưa bị ai tán tỉnh đó. Good luck nhé.

Hiền Uyên tự tin:

- Chắc chắn không có chuyện đó xảy ra đâu.

Tuyền đưa ngón tay trở ra, hai đứa ghé tay như dạo còn nhỏ dại, rồi cùng bước vào phòng ăn của khách sạn ...

Vậy mà chỉ hơn một tháng sau, những email của Danny đã làm nàng lao đao lặn độn, mất ăn, mất ngủ.

Mỗi lần nhận được những lời tình tứ của Danny, lòng nàng bồi hồi rung động. Những cảm giác lâng lâng khó tả, lúc nào cũng choáng váng như người đi trên mây. Mỗi ngày vài cái email, cũng đủ làm nàng hạnh phúc, cũng đủ làm nàng chơi vơi.

“Nhỏ ơi! Trời Montreal đã lạnh lắm rồi. Sáng nay chạy từ office xuống giảng đường, anh nhớ Nhỏ quá...”

“Nhỏ bớt đau cổ chưa? Phải chi anh ở đó, sẽ nấu nước gừng cho Nhỏ uống...”

“Nhỏ đỡ nhức đầu chưa? Phải chi có anh bên cạnh, sẽ massage đầu cho Nhỏ...”

“Nhỏ ơi! Ráng nằm nghỉ một tí đi nhé. Anh lo cho Nhỏ quá!... Sáng nay anh không có lớp, đang ngồi trong office ngắm hình của Nhỏ đây. Anh đồng ý với Mẹ hoàn toàn đó Nhỏ ơi! Ngày xưa, Mẹ gọi Nhỏ là Em Bé Đẹp Của Mẹ là đúng quá rồi. Bây giờ Nhỏ vẫn là Em Bé Đẹp mà ... Nhìn hình Nhỏ, anh chỉ muốn mi lên đôi má để thương của Nhỏ một cái thôi ...”

“Nhỏ ơi! Sao đôi má của Nhỏ căng như hai trái táo vậy nè! Anh muốn ăn táo quá, Nhỏ ơi!

Hiền Uyên chơi với thật sự. Những ân cần, săn sóc nho nhỏ của Danny như cơn gió mát rượi thổi qua trong mùa Hè nóng bức. Làm sao có thể chối từ để không đọc những dòng chữ tình tứ? Làm sao có thể dừng đứng trước những lời thương yêu triu mến? Làm sao có thể bỏ qua những câu đùa vui rất thân mật đã làm Hiền Uyên run run mỗi lần đọc lại...

“Cho Danny mi một cái nhé, Nhỏ”

Hiền Uyên chống cự yếu ớt:

“Trời ơi, Danny đừng có tấn công mạnh quá, Nhỏ sợ... Làm ơn đừng trêu Uyên nữa, được không hở?”

Danny lại trêu:

“OK! Không trêu Uyên nữa đâu. Uyên trả lại cái mi cho Danny là xong, chứ có gì đâu ...”

Bất giác Hiền Uyên đưa ba ngón tay lên chạm nhẹ vào môi, vài giọt nước mắt không dưng lăn dài trên má.

Hiền Uyên phủi nhanh những bông tuyết rơi đầy trên vai áo, khi bước ra khỏi phi trường Trudeau. Montreal đón nàng với những bông tuyết đầu mùa thật đẹp. Chuyến bay Express Jet CO-2661 của Continental Airlines từ Newark, đến muộn gần hai giờ đồng hồ vì thời tiết xấu.

Sáng nay, hôn từ giã hai con lúc chúng còn ngủ say, Hiền Uyên rời nhà khi mới năm giờ. Từ Houston bay lên Newark, bầu trời của New Jersey thấp, đầy mây, làm chuyến bay bị trễ hơn một tiếng đồng hồ, tưởng đã làm Hiền Uyên thấm mệt. Nhưng không, lòng rộn ràng, nôn nao vì sắp gặp lại bạn làm nàng vui hẳn lên và cảm thấy thật khỏe.

Hiền Uyên đưa mắt đảo dác tìm kiếm, bên kia đường có người đưa tay vẫy, nàng băng qua. Danny mở rộng vòng tay đón chào.

Tối hôm qua, đón Mẹ sang ở lại để trông hai con giúp nàng, Uyên đã khóc với Mẹ thật nhiều. Huân vẫn còn lo công việc buôn bán bên Nhật chưa về. Suốt đêm, nàng trần trọc không ngủ được, hết nghĩ đến chồng, lại nghĩ đến Danny. Huân coi việc buôn bán làm giàu là quan trọng nhất trên đời. Huân thương vợ, thương con nhưng chàng cũng thương việc làm ra tiền không kém. Đã nhiều lần, Hiền Uyên nói với chồng là nàng cần chồng hơn những món quà đắt tiền chàng mua tặng, nhưng Huân vẫn không thay đổi.

Mới tháng trước, người bạn học ngày xưa chuyển cho nàng một email kiếm bạn cũ đã thất lạc của Danny:

“Có ai biết Hiền Uyên đang ở đâu không ...”

“Nhỏ đây! Danny ơi!” nàng đã run run trả lời email của chàng.

Khoảng cách mười năm không dừng ngăn lại. Chàng không hề trách móc, chàng vẫn còn độc thân, chàng đang là Giảng Sư của đại học McGill. Lời thư vẫn nồng ấm như ngày nào:

“Anh vẫn chờ Nhỏ, Anh biết Nhỏ là người con có hiếu, Nhỏ phải lập gia đình với anh Huân vì Ba Mẹ muốn có một người con rể là người Huế, lại là con của bạn Ba. Anh là dân Bắc kỳ, chỉ hơn Nhỏ có một tuổi, nên Ba Mẹ không bằng lòng, mặc dù anh yêu Nhỏ thật lòng ... Nhỏ ơi!”

“Nhỏ ơi! Sáng nay trong lớp anh có một cô sinh viên Á Châu giống Nhỏ ngày xưa quá. Đứng giảng bài, nhìn xuống dưới lớp, tim anh đập loạn xạ. Chắc chắn không phải Nhỏ rồi! Vậy mà anh cứ tưởng là Nhỏ! Cũng tóc dài, cũng dáng gầy gầy, cũng nụ cười tươi ... Làm sao anh được gặp lại Nhỏ đây?...”

Lòng rộn ràng, nỗi khát khao, cùng với niềm tiếc nuối ... của mối tình đầu không trọn, thêm lời mời gọi ngọt ngào, mê đắm ... đã mang Hiền Uyên đến trước mặt Danny dưới những bông tuyết đầu mùa của Montreal.

Gần mười năm xa cách, Hiền Uyên bồi hồi, rung động, nàng đã lúng túng, lo sợ ... không biết phải làm sao. Quyết định đi gặp lại Danny chỉ vừa mới đến vài ngày trước, khi một mình cô đơn trong đêm vắng, đọc những lời tình tứ nồng nàn trên máy điện toán. Tình cảm ngày xưa tưởng đã nguội ngoai, nay lại như những cơn sóng ngầm ồ ạt trong lòng.

Danny trong chiếc áo coat dài, đứng chờ dưới tuyết, vẫn đẹp trai, vẫn nồng nàn, vẫn lịch lãm như xưa. Ôm nhẹ vai bạn chào mừng, rồi lại đứng ra xa ngắm Uyên, Danny buột miệng:

- Trời ơi! Mười năm mà Uyên không thay đổi gì cả.

Hiền Uyên ngượng ngùng, cúi mặt, đáp nhỏ:

- Có chứ, em đổi nhiều lắm, tại Danny không thấy thôi.

Danny vờ nhú mắt, rồi cười:

- Ủ, bây giờ em khác ngày xưa vì em gầy hơn trước, phải không?

Hiền Uyên phụng phịu:

- Lại trêu em nữa rồi.

Danny nghiêng đầu nhìn bạn cười, nhỏ giọng:

- OK, không trêu nữa nhé. Cám ơn Uyên qua thăm anh nha.

Ra khỏi phi trường, Danny lái ra xa lộ 520 North, rồi lấy 40 East, xong chàng exit Sherbrooke West, đi về hướng đại học McGill. Thấy Danny cứ loay hoay tìm đường, Uyên nhắc bạn:

- Danny cho em về Hotel Wyndham trên đường này, phải không?

Danny ngập ngừng:

- Nhỏ không muốn đến thăm nhà anh sao?

Nàng cười dễ dãi:

- Cũng được, nhưng ... để check in xong, cho em nghỉ ngơi một lát, rồi chiều Danny đón em được không?

Danny miễn cưỡng gạt đầu và lái xe vào khuôn viên của khách sạn. Check in cho bạn xong, Danny xách chiếc va-li duy nhất của Uyên rồi cùng nàng đi về phía thang máy, chàng nháy mắt nhìn người yêu, nói nhỏ:

- Lối trang hoàng của khách sạn này khá ấm cúng, nhưng anh chọn nó vì một lý do quan trọng nhất là không xa nhà anh và trường McGill.

Uyên lườm chàng một cái rồi đỏ mặt quay đi. Danny cười lớn, nói tiếp:

- Như vậy sáng sáng Uyên sẽ “chạy” qua nhà anh, phải không?

Hiền Uyên trêu lại:

- Uyên “chạy” ngang nhà anh, chứ không phải “chạy” qua nhà anh đâu.

- Anh sẽ chờ sẵn với ly cafe nóng, chịu không?

Cột dây giày thêm một vòng nữa cho chắc hơn, Hiền Uyên cầm chìa khóa đi ra khỏi phòng. Đóng cửa lại, nàng đi về phía cầu thang để đi bộ xuống lobby, như một warm up cần thiết cho việc chạy bộ. Lúc này, từ cửa sổ phòng, nhìn về hướng đại học McGill, dù trời chưa sáng hẳn, nàng vẫn thấy được mái ngói của khu chung cư Danny đang ở. Lòng nàng hân hoan, rung động, khi biết mình đang cùng thở chung một không khí với chàng.

Đón nàng với nụ cười thật tươi trong lobby của khách sạn, Danny hỏi:

- Ngủ một mình có sợ ma không, Nhỏ?

- Không sợ ma đâu, Danny ơi. Em quen rồi.

Trước khi đẩy cánh cửa để ra ngoài, Danny quay qua nhìn bạn, hỏi:

- Uyên đủ ấm chưa? Trời ở đây lạnh hơn Houston nhiều lắm đấy nhé.

- Dạ, chắc đủ rồi, chạy một lúc lại sợ nóng quá thôi.

Danny chợt dừng tay đang nắm cánh cửa, níu lấy tay bạn, nói nhanh:

- Để anh sửa lại cổ áo cho Uyên một tí nè, phải cài cái cúc trên cổ lại, chứ không lạnh cổ, bị ốm, thì khổ.

Hiền Uyên đứng yên cho bạn sắp sọc. Hơi lạnh từ bàn tay Danny chạm nhẹ vào cổ nàng làm Uyên rùng mình. Danny nhìn vào mắt bạn, Hiền Uyên chớp nhẹ, khép hờ mắt lại, như để khoe hàng mi dài, cong vút. Lòng Danny rạo rực, nôn nao, chàng cúi xuống hôn nhẹ lên

làn mi đang run run, như chờ đón.

Những bông tuyết rơi hôm qua đã tan hết vì trời chưa đủ lạnh nhưng mặt đường vẫn còn ướt. Sợ ngã, Uyên không dám “chạy” nhanh.

Gần đến ngã tư Milton và Aylmer, Danny vẫn chạy bên cạnh nàng, hỏi lớn:

- Có ghé vào nhà anh uống cafe không?

Hiền Uyên vừa chạy, vừa trả lời:

- Ghé chứ, đến nhà rồi sao?

- Hai blocks nữa thôi, em à.

- OK, mình cool down là vừa, nhé.

Hiền Uyên chạy chậm lại rồi đi từ từ nhưng hơi thở vẫn không có gì gấp rút cả, Danny hỏi bạn:

- Uyên chạy như vậy mà không mệt sao?

- Em quen rồi, mọi ngày còn chạy lâu hơn nhiều.

Chà đôi giày ướt vài cái lên tấm thảm “Welcome” trước cửa nhà Danny, Uyên bước vào phòng khách. Ánh đèn màu vàng tỏa ra từ cây đèn đứng trong góc, làm căn phòng có không khí ấm cúng, thân mật. Hiền Uyên hít hít vài cái rồi hỏi:

- Ủa anh đã làm cafe rồi sao? Thơm quá!

Vừa máng giúp bạn chiếc áo ngoài lên móc, Danny vừa trả lời:

- Anh làm trước khi đến Hotel để chạy bộ với em.

Hiền Uyên ngạc nhiên:

- Ủa! Anh cũng uống cafe nữa sao? Uyên tưởng anh chỉ uống trà thôi mà.

Danny nhìn bạn, mỉm cười:

- Mới học uống cafe vài tuần nay thôi đó.

Hiền Uyên tròn mắt:

- Sao học làm gì? Có ích lợi gì đâu?

Danny cười bí mật:

- Có nhiều ích lợi lắm chứ.

Hiền Uyên nghi ngờ:

- Uống cafe thì được ích lợi cái gì, hờ Danny?

Danny ghé sát vào tai bạn, nói nhỏ:

- Thì muốn bắt chước Uyên, tại Uyên bảo khi uống một tách cafe xong, Uyên thấy tim đập mạnh và lòng bồi hồi như muốn được yêu nhiều hơn, phải không nào?

Hiền Uyên đẩy bạn ra, la nhỏ:

- Danny ... vớ vẩn!

Nhìn Hiền Uyên đưa tách cafe lên môi, hớp một ngụm nhỏ, rồi lại đặt xuống bàn, Danny lên tiếng:

- Cafe có vừa không, hờ Uyên?

- Ngon lắm, anh!

Danny ngập ngừng:

- Nãy giờ anh quên mất một việc quan trọng ...

Uyên nhướng mắt hỏi:

- Quên gì hờ anh?

Danny lại ngập ngừng:

- Quên ..., quên ... m.m.m.i.i.i...

Uyên hét lên nho nhỏ:

- Không cần thiết đâu, Danny à.

Danny nhìn nàng mỉm cười lắc nhẹ đầu, không nói.

“Nhắm mắt lại, em hôn anh đây ...”

Tiếng hát Nhật Hạ từ chiếc CD cũ, trong xe đóng kín cửa, chỉ có hai

người, làm Hiền Uyên ngây ngất, cất tiếng hát theo. Bên ngoài, những bông tuyết lại bắt đầu rơi, Danny nheo mắt cười:

- Nhỏ nhắm mắt một tí được không?

Uyên bưng tỉnh:

- Danny lái xe đi, đừng có vớ vẩn, coi chừng đụng xe, chết bây giờ.

Chàng cười, bướng bỉnh:

- Chết cùng với Nhỏ thì càng thích! Anh không sợ đâu.

Hiền Uyên nghiêm giọng:

- Anh ... nói tầm bậy quá hà.

Danny lại trêu:

- Anh nói tầm phải mà.

Nước mắt lại rơi trên má, Hiền Uyên không rút tay về khi Danny tìm tay nàng xiết nhẹ. Nàng lại nghĩ đến chồng và hai con. Trước khi Danny đón đi ăn tối, Uyên đã điện thoại về nhà nói chuyện với con. Nghe tiếng Athena và Brian, tim nàng nhói đau. Nàng yêu con vô cùng, tự nhủ lòng sẽ làm tất cả vì con.

Bên cạnh Danny, Hiền Uyên thật hạnh phúc, những kỷ niệm ngày xưa trở về như chưa từng có khoảng cách của mười năm xa vắng. Tay trong tay, những rung động ngọt ngào của thời mới lớn chợt ủa đến; làm như tuổi đời, không là bức tường ngăn cản, làm như hoàn cảnh, không là đại dương cách ngăn...

Kỷ niệm của mười mấy năm trước ủa về trong ký ức, như những ngọn sóng lớn từ đại dương đánh mạnh vào bờ... nào là những ngày nắm tay nhau chạy từ lớp này sang lớp khác dưới cơn mưa nhẹ. Rồi những ngày mùa Thu cùng nhau đi ngắm lá vàng trên Mount Royal, những ngày mưa tuyết, cùng nhau đón Metro xuống phố Tàu ăn phở

...

Giờ đây bên Danny, tình yêu vẫn nồng ấm như ngày nào ... nhưng hình ảnh chồng cùng hai con vẫn không bao giờ ra khỏi tâm trí ... Một lần, muốn được hôn Danny thì hình ảnh hai con lại hiện ra, với ánh mắt ngây thơ nhưng lại buồn vời vợi và giọng nói dễ thương của Athena vắng vắng bên tai :

“Mommy ơi, Mommy đừng bao giờ bỏ mình đi như mẹ của Jason nha.”

Giọng nói ngọng ngịu của Brian làm nàng mỉm cười

“Brian thẹn Mommy wá hà, Brian nhớ Mommy wá hà.”

Thằng bé gần ba tuổi mà vẫn nói chưa sõi ...

Danny nằm thẳng trên giường, hai tay buông xuống dọc bên hông, nhắm mắt lại, chàng cố tập thở theo cách Hiền Uyên đã chỉ mấy ngày trước. Cơn nhức đầu mỗi lúc một tăng làm chàng không tài nào ngủ được.

Thở vào, Tâm tĩnh lặng

Thở ra, miệng mỉm cười ...

Danny chậm rãi đọc thầm trong đầu và đếm hơi thở theo những gì đã học được từ Hiền Uyên, nhưng vô dụng. Giấc ngủ vẫn không đến được, hình ảnh Hiền Uyên chiếm ngập tâm hồn chàng.

Em yêu dấu! Sao quay lưng bước vội

Để anh buồn bóng lẻ mỗi mòn trông

Thương nhớ quá! Nụ hôn đầu ngày ấy

Bờ môi xưa ... vẫn lịm ngọt tâm hồn... ()*

Chiều nay, khi hôn nhẹ lên má Hiền Uyên, tiễn bạn vào khu vực dành riêng cho hành khách lên máy bay, Danny đã thật sự khóc. Nhìn dáng cô đơn của người yêu đi thật nhanh qua điểm kiểm soát an

ninh, chàng đã cố dấu những giọt lệ đang muốn trào bên khóe mắt. Quay lưng thật nhanh, Danny lững thững lê bước ra chỗ đậu xe. Nghĩ tới người yêu, chàng hình dung được trên khuôn mặt yêu kiều của bạn, hai giòng lệ đang rơi dài trên má và đầu đó, trong không gian riêng biệt của nàng, Danny nghe như tiếng Hiền Uyên đang thổn thức trong nước mắt:

“Brian ơi! Athena ơi! Mẹ đang trở về đây, tha lỗi cho Mẹ ...”

“Danny ơi! Xin hẹn anh kiếp khác!”

HiềnVy

Fall - 2005

(*) Thơ Hiền Vy - Dấu Yêu

Gởi Gạo

- Hello
- Thưa... , thưa... có phải cô Hiền không ?
- Phải.
- Thưa... cô có mạnh khỏe không ?
- Có, nhưng mà ai đây ?
- Dạ cháu... cháu... là Quang đây.

- Có chuyện gì không cháu ?
- Dạ... dưới nhà cô có mưa không ?
- Không!
- Dạ Ở nhà cháu, mây đen đang kéo tới, trời đang vần vũ, lóe sáng om sòm.
- Cháu muốn nói thunderstorm hả ?
- Dạ đúng rồi.

...

- Cô còn đó không ?
- Cô đây!
- Thưa... thưa .. cô...
- Gì vậy cháu ?
- Cháu... cháu... cháu... muốn hỏi cô có cho cháu mời Dĩ-An đi homecoming * với cháu - được không ?
- Hả! Quang nói gì ?

Bên kia điện thoại, giọng Quang run run lặp lại câu đã nói. Bên này dường gì, tai tôi vẫn không chịu nghe cho rõ.

Dĩ-An vừa tròn mười sáu, đứa con gái mà chúng tôi vẫn tưởng là còn rất nhỏ. Thỉnh thoảng nửa đêm con bé còn chạy xuống phòng bố mẹ, vỗ vỗ vào vai tôi để bắt tôi xích vào trong cho nó nằm kè, vì: Con có nightmare mẹ à. Có khi tôi hỏi ác mộng của nó như thế nào thì nó nói nhanh: Con quên mất rồi, xong ôm mẹ ngủ khò. Vậy mà thằng bé này lại dám mời con tôi đi homecoming. Thiệt sáng!!!

- Được không cô ?

Tiếng Quang hỏi bên tai, mang tôi trở lại thực tại.

- Quang hỏi Dĩ-An chưa ?
- Dạ chưa!

- Vậy lỡ cô cho mà Dĩ-An không muốn đi thì sao ?
- Dạ cháu xin phép cô với bác trước rồi cháu sẽ hỏi Dĩ-An.
- Thôi được, để cô hỏi lại bác trai đã. Bác đi công tác chưa về. Mai mốt cô sẽ cho cháu biết nhé. OK ?

*

Chị Vân nhắc phone khi tôi gọi lại. Chúng tôi quen biết nhau từ hơn một năm nay nên đã có nhiều dịp nói chuyện tương đắc. Tôi hỏi chị có biết là Quang gọi tôi hai hôm trước không. Chị ngập ngừng trả lời có. Tôi hỏi chị có biết Quang mời Dĩ-An đi homecoming không. Chị ngần ngại đáp: Cháu có bàn chuyện đó.

Cảm nhận được sự căng thẳng trong giọng nói của chị, tôi vào đề ngay:

- Em đã hỏi nhà em, và tụi em đồng ý cho Dĩ-An đi.

Chị thở ra cái phào, như trút hết bao lo âu đã mang trong lòng từ mấy ngày qua Phần tôi, dĩ nhiên là chưa thể kể cho chị những khó khăn tôi phải trải qua khi nói chuyện với nhà tôi. Vì theo anh, thì: Con nít, con nôi, hỉ mũi chưa sạch mà bày đặt homecoming com-miéc cái gì.

Sau lần đi chơi đó của hai đứa nhỏ, chị Vân và tôi thân nhau hơn. Có lẽ vì cùng thương con, nên chúng tôi hay mời nhau dùng cơm hoặc là chỉ vẽ nhau nấu nướng. Vì cả hai cùng thích làm bếp nên cơ hội gặp nhau cũng thường. Chị Vân biết tôi thích ăn bánh hời như chị, nên lần nào có dịp ra tiệm bánh hời để mua, lúc nào chị cũng mua tặng tôi vài khay ăn lấy thảo.

Lần họp mặt tất niên của bạn hữu năm đó. Dĩ-An theo chúng tôi cùng tham dự. Gặp các bác, các cô chú thật đông, ai cũng khen nó càng lớn càng xinh. Anh chị Minh, bạn nhà tôi, đùa là muốn gởi gáo cho

cậu con trai lớn của anh chị. Dĩ-An không hiểu gỏi gạo là gì nhưng cũng cười cười lấy lệ. Trên đường về hôm đó, tôi đã giải thích cho nó hiểu về hai chữ này. Nghe xong nó cười và nói : Trễ quá rồi mẹ Ơi, giờ này thì hết gỏi gạo được rồi.

Trong lúc phụ mẹ làm cơm tối chiều hôm sau, Dĩ-An kể cho tôi nghe là nó vừa nói chuyện với Quang và kể cho bạn nghe về chuyện gỏi gạo. Vừa lúc đó thì điện thoại reng, con gái tôi trả lời.

Đang cho rau vào soong canh, tôi nghe tiếng nó trấn an bạn: Don t worry, my mom doesn t like to eat gạo . She only likes bánh hủi. - Đừng có lo, mẹ em đâu có thích ăn cơm đâu. Mẹ em chỉ thích ăn bánh hủi thôi, - làm tôi lắc đầu mỉm cười một mình./.

* Buổi dạ vũ của high school, thường thường con gái được mời đi ăn tối, trước khi đến trường dự dạ vũ.

HiềnVy (An-Nghiêm)

June, 99

Hết

Nhân Quả

Bác sĩ Dick Mills đọc đi đọc lại bản tường trình từ phòng thử nghiệm gỏi đến về sự phức tạp của chứng bệnh Hemophilia mà bé Jennifer

Garison đang mắc phải. Từ lúc sinh ra, Jenifer đã phải nằm luôn trong bệnh viện. Đang nằm với mẹ Ở Woman Hospital, Bé được chuyển sang Children Hospital sau khi bác sĩ ở đây không tìm ra được nguyên nhân căn bệnh bé đang mang.

Nhớ lại khuôn mặt của vợ chồng Larry và Laura Garison, bác sĩ Mills chột lắc đầu, không biết ngày mai, khi gặp lại họ, ông sẽ phải bắt đầu như thế nào cho ổn!

Dưới ánh sáng những ngọn đèn neon, trong căn phòng họp đóng kín cửa của bệnh viện, khuôn mặt của Laura, vốn đã xanh xao, lại càng xanh thêm. Mặc dù mới sinh con chưa được hai tháng, cô không có sự tươi mát của một bà mẹ trẻ, "gái một con trông mòn con mắt." Hai mắt cô sâu thẳm, lúc nào cũng như đang suy tư, lo nghĩ.

Bác sĩ Mills cảm thấy ái ngại khi bắt chột nhìn thấy đôi mắt buồn vờn vờn của cô Ông quay sang phía người chồng; Larry có khuôn mặt sáng sủa, đẹp trai. Dù mệt mỏi, đôi mắt của anh vẫn còn sự trong sáng, cương nghị. Bác sĩ Mills mỉm cười dịu dàng với họ. Ông biết là mình phải bắt đầu buổi nói chuyện càng sớm càng tốt. Ông không đoán được phản ứng của họ ra sao, nhưng ông biết là nếu ông kéo dài sự chờ đợi của họ thì sẽ làm cho hai người trẻ này thêm lo lắng. Nhưng liệu khi nghe xong những gì ông sắp nói, thì không biết có quá tàn nhẫn với họ không. Theo bản tường trình thì căn bệnh này là do sự kết hợp của một giòng máu mà sinh ra. Nghĩa là bố mẹ của hai nhi phải là anh em ruột.

Suốt một đêm, ông đã thao thức, không ngủ được. Vài năm gần đây, ông có đi dự những khóa tập thiền do một vị thiền sư người Việt hướng dẫn. Qua những khóa tu tập này, ông bắt đầu nghiên cứu về

đạo Phật, một tôn giáo mà chỉ trước đó vài năm, không bao giờ ông nghĩ đến.

Nhờ những phương pháp học được, ông đã tự giúp mình thư giãn một cách dễ dàng khi gặp chuyện khó xử, thế mà cả đêm qua, ông đã thất bại trong việc này. Ông đã phải rời phòng ngủ, vào thư phòng, tìm đọc thêm về chứng bệnh hiếm hoi này. Nhưng cuối cùng, ông bắt gặp mình đọc những câu chuyện về nhân quả của đạo Phật.

Bác sĩ Mills chưa dứt lời, Laura đã thẳng thốt kêu lên:

- "Dạ không! Làm gì có chuyện đó, thưa bác sĩ. Chúng tôi không phải là anh em ruột đầu. Chúng tôi chỉ mới gặp nhau lúc cả hai đang học ở đại học Yale, cách đây ba năm thôi. Larry từ Los Angeles đến, còn tôi từ Dallas."

Larry ôm vai vợ, từ tốn:

- "Dạ chắc cái kết quả thử nghiệm này không phải của chúng tôi đâu bác sĩ. Hoặc là phòng thử nghiệm làm sai, hoặc là của bệnh nhân khác. Chúng tôi chưa hề biết nhau, chưa hề gặp nhau, cho đến ba năm trước đây, thì làm sao lại có chuyện chúng tôi là anh em được."

Nuốt nước miếng một cách khó nhọc, Larry tiếp:

- " Vả lại, tôi là con một. Bố mẹ tôi chỉ có mình tôi thôi."

Bác sĩ Mills nhìn hai người, giọng chùng xuống:

- "Thực tình mà nói, tôi cũng nghi ngờ sự chính xác của việc thử nghiệm, nên đã kiểm chứng lại với phòng thí nghiệm trước khi gặp anh chị. Tuy nhiên, kết quả vẫn như thế."

Lắc đầu một cách thất vọng, ông tiếp:

- " Dĩ nhiên là khoa học không phải đúng trăm phần trăm, nhưng trường hợp này rất đáng tin. Ý tôi chỉ mong anh chị nên giúp cháu

bằng cách, giúp tôi kiểm chứng lại phía anh chị. Nếu quả như vậy, chúng tôi sẽ hướng phần chữa trị cháu cho thích hợp, may ra mình có thể cứu cháu. Bằng không thì ít ra cũng ngừa được việc đáng tiếc xảy ra thêm lần nữa. Anh chị cũng nên suy nghĩ, tìm hiểu thêm. Tôi thành thật mong là tôi làm."

Bà Liz cúi đầu xuống bên tách trà đã nguội. Bà bối rối trước mặt chồng con. Có nên nói thật chuyện lòng ra không? Câu chuyện mà bà đã dấu kín hơn hai mươi lăm năm nay.

Tại sao lại có chuyện trớ trêu này? Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy được? Chẳng lẽ chồng bà lại là người đã...

Bà như chìm vào quá khứ, của một đêm theo bạn đi dự buổi dạ tiệc của ngày ra trường trung học năm nào...

Năm ấy, Liz vừa mười bảy tuổi. Suốt những năm đi học, cô chưa bao giờ có bạn trai như các bạn cùng lớp. Liz học rất giỏi. Với số điểm ra trường thật cao, cô đã thuyết phục được cha mẹ cho cô tham dự buổi dạ tiệc suốt đêm của trường tổ chức. Đêm đó, cô được mẹ trang điểm thật xinh, cô còn nhớ mẹ cô đã đưa cô vào một tiệm bán áo dạ hội, nơi đây, mẹ đã mua cho cô chiếc áo cô thích nhất.

Nhìn vẻ mặt hãnh diện của mẹ khi thấy cô xinh xắn trong chiếc áo màu beige ôm bó người, Liz tự biết mình xinh đẹp. Mà cô không những đẹp lại còn nét na nữa. Cô ít khi làm cha mẹ buồn lòng. Dù được cha mẹ thương, cưng chiều, Liz không vì thế mà ham chơi, lêu lổng, trái lại cô chăm chỉ học hành. Cô còn tình nguyện làm việc cho một nhà thương hai lần một tuần để giúp những em bé bị tật nguyền, mà cha mẹ của các em, hoặc là bận làm việc, hoặc là không màng ngó ngàng tới các em.

Tối hôm đó, mẹ cô đã đưa cô và hai cô bạn thân của cô đến khách sạn Hilton để dự party. Mẹ hẹn sẽ trở lại đón khoảng quá nửa đêm, khi dạ vũ gần tàn.

Liz cùng hai cô bạn vui vẻ bước vào phòng tiệc. Trong phòng chật ních những người, ba cô len lỏi vào giữa đám đông. Liz gặp những khuôn mặt quen thuộc từ trường, các bạn xúm lại chuyện trò. Các cô thoải mái cười đùa, khiêu vũ. Vài ba đứa con trai cùng trường cũng nhập bọn.

Sau một bài khiêu vũ, Liz trở lại bàn, uống nốt ly nước ngọt dở dang. Rồi từ đó cô không còn nhớ gì nữa cho đến lúc tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện.

Theo lời mẹ kể lại thì lúc bà đến đón con gái, bà đã không thấy Liz đâu cả. Hai cô bạn Liz cho biết là họ cũng không tìm được Liz. Sau đó mọi người ra công đi tìm, và cuối cùng họ thấy Liz nằm bất tỉnh ngoài vườn sau của khách sạn.

Bác sĩ ở bệnh viện cho biết là Liz đã bị cưỡng hiếp sau khi bị cho uống một loại thuốc kích thích thật mạnh.

Sau đêm đó, Liz đã có thai với một người mà Liz không hề biết mặt. Bố mẹ Liz đề nghị giải pháp phá thai, nhưng Liz từ chối. Nàng yêu cầu bố mẹ cho nàng được sinh đứa bé và sẽ giao cho viện mồ côi, rồi sẽ trở lại trường để bắt đầu những năm đại học.

Năm thứ ba đại học, Liz gặp Lawrence. Hai người thương nhau, và cưới nhau sau khi Liz xong cử nhân. Laura ra đời sau đó hai năm. Liz chưa một lần kể cho chồng nghe về cái tai nạn xảy đến cho nàng vào đêm hải hùng đó.

Ông Lawrence nước mắt dàn dụa khi nghe vợ kể lại câu chuyện năm

nào. Ông không bao giờ có thể ngờ được cái bồng bột của thời niên thiếu mà ông gây ra, lại mang đến hậu quả khủng khiếp như hôm nay...

Năm đó, ông đang học năm thứ hai của đại học Harvard, theo lời mời của một người bạn, ông bay về Denver dự lễ ra trường của em bạn. Ông được mời tham dự đêm dạ vũ ở khách sạn Hilton. Lúc đến nơi, Lawrence đã ngà ngà say, dù vậy ông vẫn uống thêm rượu cho đến lúc say mềm. Ông nhớ đâu như là ông đã mời được một cô gái thật trẻ ra khiêu vũ với ông.

Sau màn khiêu vũ, ông rủ cô ra ngoài vườn nói chuyện. Rồi chuyện gì xảy ra ông cũng không nhớ rõ lắm. Chỉ biết, khi tỉnh dậy, ông thấy mình đang nằm bên cạnh một cô gái mà cả hai người không còn một mảnh vải che thân. Sợ quá, ông choàng dậy, bận nhanh quần áo, ông tìm đường chạy trốn. Sáng hôm sau ông lên máy bay trở về nhà bố mẹ Ở Michigan.

Suốt mùa hè năm đó ông ngay ngáy lo sợ, nhưng qua hết mùa hè, ông trở lại Harvard, vẫn không có gì xảy ra. Nhưng câu chuyện đêm đó luôn ám ảnh ông. Ông không nhớ được khuôn mặt cô gái mà mình đã lấy mất sự trong trắng đời con gái của cô ta.

Hai năm sau, khi đang trình luận án tiến sĩ ở đại học Hopkins thì ông gặp bà Liz. Ngay lần gặp gỡ đầu tiên, hai người đã yêu nhau, rồi cưới nhau khi Liz xong cử nhân.

Bà Liz càng lúc càng kinh ngạc khi nghe chồng kể lại câu chuyện của hơn hai mươi năm về trước. Làm sao bà có thể ngờ được người chồng của mình lại chính là người đã lấy mất cuộc đời con gái của mình trong một buổi dạ tiệc năm xưa!!!

Làm sao bà có thể ngờ được ông là cha của đứa bé, mà bà đã phải ký giấy cho cô nhi viện, trước khi nó sinh ra đời.

Bà sửng sốt quay sang nhìn Larry, người con rể mà bà đã thương quý ngay lần đầu tiên khi Laura mang về giới thiệu với ông bà. Định mệnh sao lại khắc nghiệt như thế này? Bà phải làm sao để giải quyết mọi chuyện?

Nước mắt bà dàn dụa làm mờ đi khuôn mặt của chồng và con đang sửng sốt nhìn bà.

Tháng Bảy, 1999

An Nghiêm - Hiền Vy

Hết

Thoáng Xưa

October, 1995 - Vancouver

Tô thêm một lớp son bóng lên môi, Phương Cát nhìn lại mình trong gương, vội vã nói với chồng:

- Xong rồi nè anh, thấy em giỏi chưa?

Đang nằm trên giường xem TV, Hoàng vùng dậy, bước đến bên vợ, vòng tay qua cái eo nhỏ xíu của nàng, kéo nhẹ vào lòng, thì thầm:

- Lúc nào mà vợ anh không giỏi, cho mi một miếng được không?

Xô nhẹ chồng ra, Phương Cát nói nhanh:

- Trẻ rồi anh ơi, đừng có làm hư tóc em.

Hoàng cù nhầy:

- Hồng cho mi, tui hồng đi.

Phương Cát la làng:

- Còn có năm phút nữa hà, đi không thôi trẻ, tối về rồi mi.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, Hoàng mè nheo:

- Còn những mười phút nữa lận mà cưng, cho mi miếng đi mà.

Chìa má ra cho chồng, Phương Cát cười lớn:

- Bố ỷ không có trẻ con rồi làm tới hả?

Hôn vợ xong, Hoàng cười chiến thắng:

- Lâu lâu không có trẻ con, cũng vui chứ hả em. Mình xuống dưới Lobby được rồi, cũng gần 6 giờ.

Đứng sát vào chồng hơn trong thang máy, Phương Cát hỏi:

- Anh nói đúng 6 giờ người ta đón mình hả. Ủa sao mình không lái xe đến tiệm ăn, mà nhờ người ta đón đưa chi cho phiền họ hả anh?

- Không phiền đâu em, Anh Danny là chủ của công ty này mà.

- Chủ thì chủ chứ, phiền người ta cũng kỳ.

Hoàng nắm tay vợ, phân bua:

- Tại anh ngại ăn xong trời tối, mình không quen đường, lái về nguy hiểm. Ông volunteer mà.

Phương Cát thắc mắc:

- Có ai đem vợ đi ăn tối nay không anh? Em ngại quá!

- Hình như có 2 người nữa cũng đem vợ theo, chứ không phải mình anh đâu.

- Nếu vậy thì đỡ quá, chứ một mình em thì “wê” lắm đó à nha.

Hoàng trấn an vợ:

- Không sao đâu mà, cả hơn ba mươi người cùng đi ăn tối nay chứ có ít đâu.

Phương Cát lắc lắc cái đầu:

- OK anh, cùng lắm thì em chịu quê vậy, đằng nào cũng đã nhận lời mời rồi, không đổi ý được nữa.

Bước ra khỏi thang máy, Phương Cát thấy một nhóm người đang đứng ngồi nói chuyện ồn ào trong phòng tiếp tân của khách sạn Hyatt. Hoàng nắm tay vợ, đi về phía đám đông, lên tiếng:

- Chúng tôi có trễ giờ không các bạn?

- Không đâu, còn nhiều người chưa xuống tới.

Hoàng quay sang bắt tay người vừa nói, rồi giới thiệu:

- Đây là vợ tôi, Laura, và đây là anh Danny Lee.

Đáp lại cái bắt tay của Danny, Phương Cát nhìn vào gương mặt người vừa được chồng giới thiệu. Gương mặt trông thật quen, bộ râu quai nón làm Danny nhuốm nét phong trần. Cặp mắt sâu với hàng mi dài, chớp nhẹ, anh nói:

- Thật là hân hạnh được gặp chị, thưa chị Hoàng.

- Dạ tôi cũng vậy, rất hân hạnh được gặp anh.

- Anh Hoàng nói hôm nay chị đi chơi một mình trong lúc chúng tôi làm việc?

- Vâng, tôi mua một vé xe Bus đi nguyên ngày, nên đã thăm khắp hết thành phố của anh rồi.

Danny lắc đầu, cười:

- Ô, không phải thành phố của tôi đâu, tôi cũng chỉ mới dọn đến đây vài năm thôi. Mà chị có thích thành phố này không?

- Dạ, thích lắm ạ.

- Đây là lần đầu tiên chị đến Vancouver hả?
- Dạ không, tôi đã đến đây vài lần rồi, và vì rất thích thành phố này, nên lại theo anh Hoàng đi chơi nữa.
- Chị thích cái gì nhất ở đây?
- Dạ thích nhiều thứ quá, chưa biết cái nào nhất cả. Anh thì thích cái gì ở đây nhất ạ?

Danny cười lớn:

- Tôi thích khu chợ Tàu ở đây nhất.

Phương Cát nhú mắt một chút, rồi đáp:

- Vâng, khu chợ Tàu của Vancouver thật là lớn, có rất nhiều loại trái cây Việt Nam mà bên Houston chúng tôi không có anh ạ.

Mỉm cười tinh nghịch, Phương Cát tiếp:

- Chẳng lẽ anh cũng thích trái cây sao?
- Không chị ạ, tôi sống qua ngày nhờ chợ Tàu.
- Anh nói gì, tôi không hiểu.

Xoa hai bàn tay vào nhau, Danny giải thích:

- Tôi ra chợ Tàu ăn cơm rất thường chị ạ.

Phương Cát ngạc nhiên hỏi:

- Anh không ăn cơm nhà?
- Tôi lười nấu lắm chị, một mình nên cũng ngại.

Hoàng chen vào:

- Ủa anh không có gia đình?
- Dạ chưa, anh.

Hoàng đùa:

- Anh Danny kén dữ ha.

Giọng Danny buồn buồn:

- Kén chọn gì đâu anh, tại mình yêu người ta, mà người ta không yêu

mình, đi yêu người khác.

Phương Cát tránh tia nhìn của Danny khi nghe chàng nói câu này.

Chẳng lẽ lại có sự trùng hợp lạ lùng như vậy sao.

Một toán người khác từ thang máy bước ra đã cứu Phương Cát khỏi đôi mắt dò hỏi của Danny. Nàng thầm cảm ơn họ và lẩn vào đám đông để không phải đối diện với Danny.

*

Mới đầu tháng Mười mà Vancouver đã chớm lạnh. Tiệm ăn nằm trong khuôn viên của công viên Stanley thật dễ thương và thơ mộng. Cơn gió cuối Thu se sắt lạnh làm Phương Cát rùng mình, khi vừa bước ra khỏi xe. Hoàng lo lắng hỏi vợ:

- Em lạnh lắm không, lúc này đi vội, quên cầm theo cái áo cho em rồi.

Phương Cát tự trách mình:

- Em thật là vô ý, đã để ra sẵn mà lại quên mang theo.

Danny khóa xe xong, thấy Phương Cát hơi co ro vì lạnh, đề nghị:

- Để tôi cho chị mượn cái áo khoác của tôi.

Vừa nói, Danny vừa nhanh nhẹn cởi chiếc áo khoác của mình,

Phương Cát ngập ngừng:

- Dạ thôi, không sao đâu, tôi chịu được mà.

Hoàng cười lớn:

- Em cứ mượn đỡ áo của anh đi, anh là dân ở đây, chắc quen với cái lạnh rồi.

Danny khoác chiếc áo của mình lên vai Phương Cát, ân cần hỏi:

- Có đỡ lạnh tí nào không?

- Dạ ấm rồi.

Kéo ghế mời Phương Cát xong, Danny ngồi xuống chiếc ghế đối

diện với nàng, Hoàng ngồi bên cạnh vợ. Phương Cát lúng túng tránh nhìn thẳng vào Danny.

Sau khi kêu thức ăn cho mình, Danny nhìn Phương Cát, hỏi:

- Sao chị không order thức ăn vậy?

Phương Cát cúi đầu ngượng ngùng không nói, Hoàng chen vào:

- Cô ấy ghé chợ Tàu mua trái cây và ăn một bụng no nê rồi.

Danny lại hỏi:

- Sáng nay chị đi đâu?

- Dạ thì đi vòng vòng thôi.

Hoàng lại chen vào:

- Laura kể là sáng nay chạy bộ một vòng ngoài công viên này rồi đó.

À hồi nãy em hỏi anh cái gì về những người dân ở đây vậy, anh quên rồi.

- Không có gì quan trọng đâu ạ.

Danny không bỏ qua cơ hội:

- Laura có gì thắc mắc thì cứ hỏi, nếu biết, tôi sẽ trả lời, mà không biết, cũng sẽ trả lời luôn.

Phương Cát phì cười dù trong lòng đang bối rối. Danny vẫn còn tính đùa vui như xưa. Với cái tên Mỹ và cách trang điểm mới, nàng không biết Danny có nhận ra mình không. Nhưng với nàng, dù đã hai mươi năm qua, Danny hay Đăng thì nàng cũng nhận ra thôi.

Tháng Năm, 1970 - Huế

Đăng cúi thấp hơn trên cái ghi đông của chiếc xe đạp, hai chân cố đạp thật chậm mà mắt vẫn liếc nhìn bên kia đường coi có bóng “nàng” thấp thoáng không. Con số 17 in đậm trên bức tường, bên cạnh cái cổng sắt đóng kín, làm chàng thất vọng. Lúc nãy, khi đạp xe từ dưới ga lên, chàng đã làm như không để ý đến căn nhà màu vàng

đồ sộ ngay dưới chân cầu Bạch Hổ, nhưng thật ra chàng đã để hết tâm trí mỗi lần đạp xe ngang đây.

Đường Huyền Trân Công Chúa dường như ngày mỗi ngắn lại, có bữa Đàng đạp xe tới quá “nhà Ông Tây” thì đạp lui, cũng có bữa, chàng đạp quá trường tiểu học Dương Xuân Thượng mới quay trở lại. Lòng nôn nao được nhìn thấy “nàng” làm Đàng không biết mệt.

Từ dưới Đập Đá, mỗi ngày Đàng đạp xe lên đây ít nhất một lần để hy vọng thấy được “nàng.” Có lẽ “nàng” không biết, vì nhiều khi Đàng bắt gặp “nàng” hồn nhiên leo lên cây Trứng Cá trước nhà, thông thả hái từng trái chín, cho vào miệng nhai ngon lành, mái tóc dài màu nâu đậm bay bay trong gió làm Đàng ngây ngất. Lại có lúc nàng ngồi trước hiên nhà với cuốn sách đọc dở và con chó Berger to lớn nằm bên cạnh.

Hôm nào thấy được nàng, Đàng hớn hờ, đạp xe về lại với lòng rộn ràng, hân hoan. Hôm nào không thấy được, Đàng buồn rầu vô cớ, lòng mang một nỗi thất vọng, ê chề ...

Trời đầu tháng Sáu, Huế nóng khô, cơn gió nóng từ Lào thổi về cháy rang da mặt, dân Huế gọi những ngọn gió này là “gió Lào.” Mùa Hè chỉ mới bắt đầu mà Đàng tưởng như ngày khai trường sắp đến. Sau khi có kết quả của kỳ thi Tú Tài I, bạn bè rủ nhau đi chơi nhưng Đàng không đi, mỗi ngày đạp xe qua Cầu Lòn vài lần với hy vọng được thấy “nàng” nhưng cả tuần nay, cánh cổng sắt vẫn đóng kín.

- Ơ! Ơ! Cái anh ni, răng đi xe mà dòm chỗ mô, đụng tui nì.

Giật mình khi nghe có tiếng la bên tai, Đàng thắng xe nhanh lại, luống cuống nhảy xuống:

- Xin lỗi O, cháu không thấy.
 - Răng ngày mô tui cũng thấy anh đạp xe đi ngang đây, mà đi như người mất hồn rứa?
 - Dạ, dạ ...
- Người đàn bà đứng tuổi nhìn thẳng vào mặt Đăng, rồi hỏi:
- Anh ở mô, chơ đi tới đây làm chi?
- Đăng bối rối, chưa tìm ra câu trả lời, người đàn bà lại lên tiếng:
- Anh quen với nhà ông Đại Úy Ân hay răng?
 - Dạ không ...
 - Rứa răng cứ đạp xe mà dòm miết vô nhà người ta rứa, mà nì ...

Người đàn bà ngừng một lát, nhìn Đăng đang lúng túng, rồi lại tiếp:

- Mà cả nhà ổng dọn đi gần 2 tuần nì rồi, anh không biết răng?
- Ủa, dọn đi mô rứa O?
- Tui nghe như là họ dọn đi Đà Nẵng
- Cả nhà đi hết hả O?
- Chơ chi nữa, nhà đang bỏ trống trơn ...

Đăng quay người, nhìn thẳng vào căn nhà, cửa vẫn đóng, cây trứng cá như héo hơn mọi ngày. Vậy mà mấy hôm nay chàng vẫn ngại bị bắt gặp nhìn lén nên cứ cúi mặt mỗi khi đạp xe ngang đây.

Cám ơn người đàn bà xong, chàng leo lên xe, nặng nhọc đạp về.

Tháng Năm, 1974 – Đà Nẵng

Phương Cát chậm chậm kéo những gàu nước dưới giếng lên, đổ vào thau, mắt nhìn ra đường, trước khi ngồi xuống rửa tiếp rổ rau mới hái trong vườn. Thấy vài người quen đi làm về, nàng gặt đầu

chào. Buổi chiều, con đường Thanh Long nhiều xe hơn trong ngày. Những đám bụi bay mờ cả lối, khi một chiếc xe jeep chạy ngang, đường đất còn mới nên nhiều bụi. Hôm nào mưa thì lại càng khổ hơn vì những ổ gà chứa nước lại văng tung tóe khi những chiếc xe này cán lên.

Hôm qua, bị đòn vì bức thư tình của anh Đăng. Cái anh này đến lạ, không dung theo người ta, viết thư tán tỉnh. Vậy mà anh Hai quát ba roi đau điếng. “Em không có gì với nó, sao nó lại viết thư tình cho em.” Oan ơì là oan mà không giải thích được...

Ba tuần trước, tình cờ gặp anh Đăng ở nhà Thanh, trong dịp tập văn nghệ cho buổi phát thưởng cuối năm của lớp. Thanh giới thiệu Đăng là anh họ từ Huế vào chơi. Nghe anh Đăng nói chuyện với nhỏ Thanh thật vui. Anh hay nói đùa và nhìn Phương Cát, rồi mỉm cười. Khi bắt gặp anh nhìn, cô vụng về lúng túng quay đi nơi khác, lòng xôn xao. Tập xong màn vũ, anh Đăng bao cả bọn đi uống chanh muối, rồi kéo về lại nhà Thanh hát hò. Nhìn Đăng ôm guitar hát, lòng Phương Cát như reo vui.

Sau hôm đó, chiều nào Phương Cát cũng thấy Đăng đạp xe ngang nhà. Anh chỉ nhìn Phương Cát, mỉm cười, rồi đi. Có những đêm thao thức mất ngủ khi nhớ lại ánh mắt của anh nhưng cô không ngờ hôm qua anh Hai nhận được thư Đăng gửi. Không hỏi một câu, anh Hai bắt nằm xuống, quát ba roi. Mẹ chỉ nói: “Sao không hỏi cho ra ngọn ngành, đã nhè em mà đánh ...” Ba thì nói vào: “Đánh là phải rồi, mới có mười bốn, mười lăm tuổi đã có thư tình ...”

Phải chi mình có tình ý gì cũng đỡ tức, Phương Cát vừa rửa rau, vừa suy nghĩ. Nhất định phải tìm cho được lá thư để biết thư nói gì.

Bức thư có vài câu đọc nghe chẳng ra làm sao cả: “Đứng trên Đèo Hải Vân nhìn Biển Thanh Bình qua những chiếc tàu Mỹ ...” nhưng càng đọc Phương Cát càng ngạc nhiên vì không ngờ anh Đăng đã “theo” mình từ lúc còn ở Huế. Từ lúc mình mới mười một, mười hai tuổi. Thư kể đến nỗi thất vọng khi biết gia đình Phương Cát đã dọn vào Đà Nẵng. Rồi phải dọ dẫm tìm kiếm để cuối cùng biết được Phương Cát học cùng lớp với cô em họ của Đăng.

Thư còn nói đến nỗi mừng vui khi gặp lại nàng và những xúc động khi được cùng nàng đi uống chanh muối, dù có rất đông người cùng đi. Rồi lúc ôm đàn hát, anh nói, mặc dù rất đông người, anh vẫn chỉ nghĩ là anh hát cho riêng cô mà thôi.

Nếu mình chỉ bị ba roi mà đau như vậy thì có lẽ trong 4 năm trời anh Đăng tìm kiếm còn đau hơn biết chừng nào. Phương Cát mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ lên chỗ bị đòn hôm qua, rồi đọc tiếp bức thư... Nỗi tức giận vì ba roi hôm qua tan hết.

Trả bức thư lại chỗ cũ, Phương Cát lui ra khỏi phòng học, cô vào phòng Ba Mẹ. Nhìn tới nhìn lui mình trong gương đứng của chiếc tủ đựng áo quần, cô chợt thấy một niềm vui khôn xiết. Chà, mình cũng xinh đó chứ giống sao, không xinh mà anh Đăng đã để ý từ lâu nay à.

*

Vancouver ...

Tiếng Danny bên tai, mang Phương Cát trở về hiện tại.

- Anh chị qua Mỹ lâu chưa?

- Từ năm 75 đó anh.

- Ngày xưa anh chị ở Sài Gòn?

- Dạ, tôi ở Sài Gòn. Còn anh thì sao?

- Tôi đang dạy học ở Quảng Trị lúc đó, bị kẹt luôn lại. Đến năm 1980 mới vượt biển và được Canada nhận vào ...

Phương Cát ngồi nghe chòng và Danny nói chuyện, chen vào hỏi:

- Anh là Danny Lee?

- Dạ, Lê Khắc đó chị,

Phương Cát mở lớn mắt nhìn Danny. Không biết anh đã nhận ra mình chưa. Hai mươi năm rồi, chắc chắn nàng đã thay đổi nhiều.

Nàng hồi tưởng lại những ngày giữa tháng tư năm 75, đã cùng gia đình chạy vào Nha Trang, rồi tin Sài Gòn mất, cả nhà theo chú nàng xuống tàu ra khơi ...

Những ngày trong trại tỵ nạn, nàng đã bỏ công tìm kiếm tên Lê Khắc Đăng trong những danh sách thật dài của Red Cross. Những lúc sắp hàng chờ cơm, nàng đã ngăn người khi thấy một dáng dấp quen thuộc. Những buổi tối tụ tập hát hò trong trại làm nàng nhớ đến ánh mắt năm nào, đã ôm đàn hát những bản tình ca Trịnh Công Sơn... thật tình tứ ...

Xe đến trước cửa khách sạn đúng lúc bản nhạc Tình Nhớ trong chiếc CD cũng vừa chấm dứt.

“Tình ngỡ đã phai pha, nhưng tình vẫn còn đây.

Người ngỡ đã đi xa, nhưng người vẫn quanh đây.

Những bước chân mềm mại, đã đi vào đời người.
Như từng viên đá cội, rớt vào lòng biển khơi ...

Xuống xe, đưa trả lại chiếc áo cho Danny, Phương Cát nhìn anh, nói nhẹ:

- Cám ơn anh Đẳng nhiều, nhờ có áo của anh chứ không thì Phương Cát chết rét.

Danny sững sờ nhìn nàng, rồi ngỡ ngàng nói nhỏ:

- Anh cũng ngờ ngờ là Cát, không dè lại là Cát thật.

Lau nhanh hai hàng nước mắt ấm đang rơi trên má, Phương Cát đưa tay ra, nói chậm:

- Anh ở lại bình an.

Cầm tay Phương Cát, Đẳng nghẹn ngào:

- Chúc Phương Cát ngày mai về lại Houston yên bình ./.

Hiền Vy

Jan. 2005

Thư Gửi Mẹ

Mẹ Ơi

Mới đó mà đã mười sáu năm rồi! Từ ngày mẹ bỏ con ra đi đến bây giờ đã có biết bao đổi thay trong cuộc đời con. Đã bao lần, con cầm bút lên viết thư cho mẹ, nhưng lần nào nước mắt cũng rơi đầy trang giấy, làm nhòe hết những giòng chữ của con. Mẹ Ơi! sáng nay nhìn những cành Glaieul nở rộ trước sân nhà, lòng con chùng xuống vì nhớ mẹ. Con những tưởng, với thời gian, sự đau buồn trong con sẽ nguôi ngoai. Nhưng không! lòng thương nhớ vẫn chiếm ngập tâm hồn con, mỗi lần con nghĩ đến mẹ.

Mẹ Ơi! ngày mẹ ra đi là ngày mà những cành hoa này đua nhau nở. Mẹ đã gieo những hạt giống vào mùa Đông năm trước, chưa kịp ngắm hoa thì mẹ đã âm thầm ra đi, không một lời dặn dò, nhắn nhủ. Như mẹ đã sinh ra chúng con, nuôi chúng con lớn khôn, đến khi chúng con thành nhân, tưởng có thể đền đáp công ơn sinh thành dưỡng dục, thì mẹ lại không còn.

Mẹ Ơi! con vẫn thường tự hỏi, lý do nào đã khiến mẹ chọn cho mình một sự ra đi bất ngờ như vậy. Mẹ vẫn thường bảo với con rằng, mẹ chỉ muốn làm chim để được bay đi khắp nơi. Con đã sợ hãi bảo làm chim bị người ta bắn. Mẹ lắc đầu cười, mình bay thật cao thì làm sao ai bắn được.

Mẹ Ơi! Bây giờ nhớ lại, con mới biết là con quá đại khờ, con đã không thấy được những uẩn ức trong lòng mẹ, Mẹ đã như một con chim bị nhốt trong chiếc lồng phong kiến, luân lý, mà con đã ngu ngơ không nhận thấy. Con khờ quá phải không mẹ?

Mẹ Ơi! Những uất ức, những oan khiên đã khiến mẹ lìa khỏi cuộc đời này, cho đến vài năm sau đó con mới nhận ra. Sự ra đi của mẹ đã

khiến con trở thành người nhận tiếp những tai ương đó. Nhưng con may mắn hơn mẹ vì con đã tìm thấy được đạo Phật. Phật dạy con cách để diệt trừ phiền giận. Phật dạy con thương yêu mọi người, mọi loài. Phật dạy con lắng nghe để hiểu, để thương...

Mẹ Ơi! Ước gì con biết được đạo Phật khi mẹ còn tại thế thì có lẽ giờ này mẹ con ta vẫn còn cùng nhau ngồi tâm sự. Mẹ Ơi, con nhớ mẹ quá! Đã mười lăm lần, cứ đến lễ VuLan, khi lên Chùa, dự lễ Bông Hồng Cái Áo, nhìn các em nhỏ gắn lên áo con một chiếc hoa màu trắng, lòng con bồi hồi xót xá Con mất mẹ thật rồi sao!

Mẹ Ơi! Con còn nhớ một tuần trước ngày mẹ ra đi, Laura, cô bạn cùng lớp, nói với con là mẹ của Laura đã mất vì bị ung thư Con đã tròn mắt hỏi: "Làm sao bạn có thể sống được khi mẹ bạn không còn?" Laura chỉ lắc đầu, không đáp. Một tuần sau đó thì con lại là người mất mẹ.

Mẹ Ơi! Cái mất mẹ của Laura đã được báo trước cả nửa năm, còn sự mất mát lớn lao của con thì không có một chuẩn bị nào.

Mẹ Ơi, làm sao Mẹ hiểu được sự đớn đau trong lòng con. Con trách mình sao không biết được những suy tư của mẹ Con trách mình sao không thấy được sự chịu đựng của mẹ đã tới lúc vỡ bờ.

Mẹ Ơi! Mẹ đã im lặng chịu đựng cho đến khi không còn chịu được nữa thì mẹ tìm cho mình một lối thoát. Phần con, con tránh xa những khổ đau cố tình đổ xuống con. Con chưa đủ nội công để chống đỡ, thì con bèn chạy để tránh tai ương.

Mẹ Ơi! Buổi sáng hôm đó, khi con gọi mẹ từ lớp học để nhắc mẹ sửa soạn cho buổi đi vườn đào của mẹ con mình thì không thấy mẹ trả lời điện thoại. Con gọi, rồi lại gọi nữa... Mãi, em My mới nhắc phone với giọng còn ngái ngủ. Con hỏi mẹ đâu, em hỏi lại "Ừa không phải

chị đón mẹ rồi sao?" Một cái gì lạnh lạnh chạy từ xương sống con. Con bảo em ra vườn kiếm mẹ, con sẽ về ngay.

Mẹ Ơi! Trên đường từ trường lái xe về, nhớ lại ánh mắt mẹ nhìn con tối hôm trước, khi con chào mẹ để về nhà con, làm con sợ hãi. Ánh mắt buồn bã và xa vắng. Mẹ tiễn vợ chồng con ra xe mà không nói một lời, chỉ nhìn. Có ngờ đâu đó là lần cuối mẹ con mình nhìn nhau. Mẹ Ơi! Sao mẹ không cho con một dấu hiệu gì về sự ra đi của mẹ vậy? Có uất ức đến đâu, có khổ đau dường nào thì mình cũng sẽ có cách giải quyết mà mẹ. Sao mẹ lại âm thầm từ bỏ chúng con? Em My nói, tối hôm trước, mẹ vào phòng em ngồi cả đêm, nói chuyện với em gần tới sáng. Có những chuyện xảy ra từ lúc chúng con chưa chào đời, cho tới những chuyện mới vừa xảy ra vài hôm trước.

Mẹ Ơi! Con những tưởng con với mẹ đã cảm thông nhau, đã hiểu nhau nhiều lắm. Con tưởng những câu chuyện mẹ kể cho con nghe, chỉ như là chuyện cổ tích. Những khó khăn khi mẹ về làm dâu một dòng họ khoa bảng đầy kiêu cách, phong kiến. Những chịu đựng khi phải làm vợ một người độc đoán, khắc nghiệt như người đã sinh ra chúng con. Con có ngờ đâu, những vết thương đã in sâu vào tâm hồn mẹ, mẹ đã chịu đựng, không than van, không than thở, nhưng mang theo mãi bên lòng cho đến lúc không còn cưu mang được nữa thì mẹ tự tìm con đường để chấm dứt kiếp sống này.

Mẹ! Sắp đến lễ Vu Lan nữa rồi. Con lại sắp được cài lên áo một Bông Hồng Màu Trắng. Nước mắt nhạt nhòa những giòng chữ con đang viết. Mẹ Ơi, con ao ước phải chi bây giờ còn mẹ, con sẽ hát lại cho mẹ nghe một lần nữa, một lần nữa thôi nghe mẹ:

"Mẹ Ơi! Mẹ có biết hay không? Biết gì? Biết là, biết là... con thương mẹ lắm không."

Hiền Vy (Kristine N.)

Vu Lan 1998

Hết

Thư Nhà

Mẹ yêu dấu của con,

Con vừa mới từ giã Munich sau gần năm ngày ở thăm vợ chồng anh Phương. Bên ngoài khung cửa hẹp của chiếc phản lực đang băng qua Đại Tây Dương đưa con trở về Texas, những đám mây trắng bay lơ lửng làm con nhớ mẹ quá đỗi, nên con muốn viết ngay cho mẹ.

Mẹ Ơi, mấy hôm rồi, hai anh em con ngồi ôn lại chuyện cũ ba mươi năm qua Chuyện của những ngày sau khi anh rời nước, đi Đức du học. Con kể cho anh nghe về cơn bệnh nặng mẹ mắc phải, sau khi tiễn anh đến một nơi chốn thật lạ với mẹ, với anh và với tất cả nhà tạ Mẹ những tưởng, sẽ chẳng bao giờ có thể gặp lại anh, nên lòng thương nhớ và sự tuyệt vọng đã khiến mẹ nhuốm bệnh.

Mẹ Ơi, để con kể cho mẹ nghe về những ngày con ở chơi với anh chị nha mẹ. Mẹ biết không, đón con ở phi trường, anh ôm con mừng rỡ. Đầu anh bạc trắng, mới nhìn, tưởng như một... Ông cụ. (Ấy! mẹ

đừng có thẳng thốt chứ, để con kể tiếp đã nào!) Nhưng nhìn kỹ một tí, thì anh không già lắm đâu. Da chỉ mới bắt đầu có vài nét nhăn rất nhỏ thôi. Người thì hãy còn tráng kiện lắm. "Thằng con trai khờ khạo của mẹ" bây giờ cũng đã năm mươi ngoài rồi mẹ ạ. Thế đấy, mà cuối tuần, anh vẫn còn có thú vui đạp xe đạp quanh bờ hồ Chiemsee. Vòng hồ dài hơn năm chục cây số đó mẹ. Anh bảo vừa đạp xe vừa ngắm cảnh, mỗi vòng hồ cũng mất năm hay sáu tiếng đồng hồ. Hoặc là anh leo núi suốt ngày, hay tản bộ trong công viên của lâu đài Koenigsee do vua Ludwig II xây từ thế kỷ thứ mười tám.

Hôm đầu tiên con đến, anh dẫn con vào phòng làm việc của anh. Anh bảo anh sẽ cho con xem "cái này" hay lắm. Anh mở tủ, lôi ra một cái thùng lớn, rồi hỏi con:

"Em có biết cái gì trong này không?" Con lắc đầu, anh lại thách

"Em thử đoán coi là cái gì?" Con tiếp tục lắc đầu:

"Không, em không đoán được đâu!"

Mà thật, làm sao con ngờ được "cái này" của anh là những bức thư của nhà đã gởi qua cho anh trong suốt thời gian anh ở xa. Anh đánh số thứ tự trên mỗi phong bì theo ngày nhận được trước hay sau.

Cầm bao thư số một lên, con thấy tên người gởi là anh Hai, lòng con bồi hồi. Anh Phương bảo:

"Em đọc đi!"

Con chậm rãi mở thư ra đọc. Chỉ được gần một phần ba lá thư thôi, là nước mắt con dàn dụa. Anh Hai, với lời lẽ rất là... "anh hai", dù hơn Phương có ba tuổi, đã ra cái vẻ "quyền huynh thế phụ." Anh Hai ân cần dặn dò "thằng em khờ khạo" mười tám tuổi, trong khi chính mình cũng vừa mới hai mươi một tuổi đời!

Mẹ Ơi, anh em con ngồi đọc lại những lá thư của hơn ba mươi năm

về trước, kỷ niệm lại hiện về. Con nhớ những ngày chúng con ở chung dưới một mái nhà, với sự thương yêu của mẹ. Dù trải qua bao nhiêu giông tố, mẹ vẫn luôn luôn lo cho chúng con đầy đủ. Oan nghiệt xảy đến cho mẹ khi bao nhiêu tiền dành dụm để mua một căn nhà ở Đà Nẵng, gần nhà dì Viên, bị ba đem vào sòng bạc thua sạch. Mẹ đã khóc ròng một trận. Rồi mẹ lại lặn xả vào làm việc, thức hôm dậy sớm, làm những chiếc bánh in bỏ mối cho dì Viên bán. Nghe lời một người bạn, mẹ đóng chuồng, nuôi chim Bò câu, bán cho những tiệm cao lâu. Bán chim con, mẹ thu được nhiều tiền. Nhưng được chừng vài tháng, thì có thầy Tâm Hòa, từ Huế vào thăm. Khi thầy về lại Huế, mẹ đã bỏ hết chuồng, không nuôi nữa. Dạo đó, con còn thật nhỏ, nên không hiểu tại sao không dừng mẹ lại bỏ cái mối lợi to lớn như vậy. Mãi về sau, mẹ mới kể lại là thầy hỏi mẹ nếu có ai bắt tội con đem bán thì mẹ có đau lòng không. Và vì vậy mà mẹ không nuôi chim bò câu để bán nữa.

Mẹ Ơi, anh em con mê mãi đọc lại những bức thư nhà. Thư của "cô Tư" là nhiều nhất. (Anh Phương làm bộ chững chặc, gọi con là cô Tư) Chả là lúc đó con mới mười lăm tuổi, đang học lớp đệ tam, nên bài vở chưa nhiều, do đó có nhiều thì giờ để viết thư "thăm chừng" ông anh "khờ khạo" cho mẹ. Thư cô Tư thường là kể chuyện nhà, tường trình những chuyện xảy ra trong gia đình cho anh Phương biết. Nhưng không có bức thư nào viết về mẹ đang bệnh nặng cả.

Anh hỏi con:

"Sao em không nói chuyện mẹ bệnh gì hết vậy?"

Con lau nước mắt:

"Mẹ bảo không được nói, chỉ làm anh lo, không học hành được."

Đến bức thư thứ mười bốn mới là thư của mẹ. Hai anh em con đã

khóc nhiều hơn khi cùng đọc thư mẹ. Lời thư của mẹ mộc mạc, nhưng đầy thân thương. Những bức thư của mẹ, cái nào cũng có câu: "Sau này mấy anh em nhớ thương yêu nhau, đùm bọc nhau..." Ước nguyện của mẹ chỉ đơn giản có vậy thôi, mà bây giờ chúng con cũng không làm được. Không phải chúng con không thương nhau, hay không muốn đùm bọc nhau đâu mẹ ạ. Mà bởi vì sự phức tạp của cuộc sống đã đưa tới những khác biệt, làm cho có sự bất hòa giữa chúng con mà thôi!

Mẹ còn nhớ không, những năm tháng đầu của cuộc sống nơi xứ người, khi chưa biết tin về anh Hai, mẹ đã thương nhớ đến muộn phiền. Rồi khi có tin thì lại là tin anh ở trong trại cải tạo. Mẹ con mình đã cố dành dụm để lo gởi tiền về cho chị Hai thăm nuôi anh và lo cho hai cháu. Đến khi anh ra khỏi trại cải tạo, chúng con đã cùng mẹ gom góp thật khó nhọc để mong bảo trợ được gia đình anh Hai qua Mỹ. Rồi mẹ lia trần, bỏ cuộc, chúng con lại cùng nhau tiếp tục làm việc này.

Nhưng khi được đoàn tụ, thì lại có biết bao nhiêu là khó khăn. Gần hai mươi năm sống với chế độ mới, anh Hai không còn là "anh Hai" nữa mẹ ạ. Nhưng thôi, chuyện này con không nên than vãn phải không mẹ? Ai lại đi đổ hết cho thời cuộc thì... tầm thường quá, phải không mẹ?

Mẹ Ơi, con tin rằng, chúng con vẫn thương nhau như hồi còn bé mẹ ạ. Nếu mẹ nhìn thấy được cách "anh Ba" săn sóc con, mẹ sẽ không thể ngờ được một đứa đã ngoài năm mươi, mà đứa kia cũng chỉ ba tuổi kém!

Mỗi sáng, anh dậy sớm, pha cafe, hai anh em ngồi uống cafe và nói chuyện. Chờ đến tám giờ, tiệm bánh đầu ngõ mở cửa, hai anh em

cùng đi mua bánh mì. Rồi khi mọi người thức dậy, thì cả bốn đứa ăn sáng, sữa soạn thức ăn trưa mang theo và đi chơi cho tới tối mới về.

Về đến nhà, anh vào bếp nấu cơm tối. (Chị Ba là người Đức, không rành nấu bếp nên anh tự tay nấu lấy.) Anh nấu món chay tây phương ngon tuyệt. Spaghetti, anh dùng đậu hũ thế thịt, phần còn lại anh dùng toàn rau tươi, hái từ khuôn vườn nhỏ của anh chị. Phụ anh làm bếp, con không khỏi nhớ lại ngày còn nhỏ dại. Lúc nào Phương cũng bị coi là "khờ", nên công việc dạo đó của anh là xách nước tưới cây trong vườn. Bây giờ anh không "khờ" nữa đâu mẹ ạ. Anh lanh lợi đi chợ nấu nướng, lại còn là "xếp" của một công ty làm xe hơi nổi tiếng trên thế giới nữa mẹ à.

Đó! Mẹ thấy chưa, tụi con vẫn còn thương nhau và chăm sóc cho nhau lắm chứ. Anh vẫn còn phụ giúp cho Út, mỗi khi em bị khó khăn về tài chánh. Có lẽ sợ con cảnh nanh hay sao đó, mà anh đã cầm tay con, nói: "Trong nhà, anh thương em nhất, nhưng anh phải lo cho Út vì nó nghèo..." Con chỉ mỉm cười không nói gì. Anh đâu có biết là con cũng chỉ muốn anh giúp Út thôi. Phần con, lúc nào cũng cảm nhận được sự may mắn của mình, nên rất hạnh phúc với những gì con đang có.

Chuyến đi này của con, anh Phương đã dành lo hết mọi chi phí cho chúng con, khi chúng con ở chơi với anh chị. Điều này cũng đã làm con áy náy quá rồi! Nhưng anh nói:

"Cả hai mươi mấy năm nay, em đã từng lo lắng săn sóc cho biết bao nhiêu người rồi. Bây giờ là lúc em phải để cho anh thể hiện quyền làm anh Ba của anh."

Mẹ Ơi, những ngày ở thăm anh Phương, chúng con đã có dịp ôn lại

chuyện ngày xưa, khi anh em chúng con được quây quần bên mẹ. Vật chất không được sung túc như nhà các bác, các chú, nhưng tình thương của mẹ luôn luôn chan hòa. Con bỗng nhận ra là gần đây con sống rất nghèo, nghèo tình anh em, vì chúng con không hòa thuận như ngày xưa. Con nhận ra là con không đủ lòng từ mẫn để hy sinh, chịu đựng hơn cho anh Hai có dịp đổi thay. Con mãi trách móc anh Hai tệ bạc với chúng con mà quên mất chắc mình cũng có điều cố chấp.

Mẹ Ơi, chúng con đã chưa làm tròn được niềm ước nguyện đơn sơ của mẹ lúc sinh tiền. Riêng con, con vẫn chưa thực hành đúng như những gì con đã học được với Thầy con. Lời thầy con vẫn dạy:

"Nếu có một người mà hành động không dễ thương, lời nói không dễ thương... thì ta hãy đem lòng lân mẫn của ta mà thương yêu họ để giúp họ có cơ hội tu học như ta..."

Mùa Vu Lan năm nay, con sẽ không lên chùa xin số cầu siêu cho mẹ. Vì con tin rằng mẹ đã siêu thoát. Con xin hứa với mẹ là con sẽ cố gắng làm mọi việc để anh em con hòa thuận lại như xưa, như những lời mẹ đã từng dặn dò trong những bức thư mà con vừa được đọc lại. Có lẽ đây là món quà mà mẹ thích nhất trong mùa Vu Lan này, phải không mẹ của con?

HiềnVy (Kristine N)

Hết

Tình Đầu

1

Lấy tay lau những giọt nước mắt cứ liên tục chảy dài xuống má, Châu Thúy ngả đầu vào khung cửa sổ nhỏ của chiếc phi cơ 747, đang mang nàng xa dần gia đình và bạn bè. Bên ngoài, trời trong sáng, khác hẳn trời Sài Gòn đầy mây với mưa tầm tã khi máy bay cất cánh.

Nhắm mắt lại, nàng hình dung đến khuôn mặt của Mẹ đầm đìa nước mắt, đến đôi mắt cương nghị của Bố long lanh ướt khi tiễn nàng vào cửa máy bay. Bố mẹ đã quyết định cho nàng sang Pháp học khi nàng xin được học bổng. Dù rất buồn vì phải xa nàng, Mẹ cũng đành lòng cho nàng đi.

Đã hai năm liên tiếp, Châu Thúy cùng Mẹ lo xin được miễn tuổi để thi Tú Tài I và II. Và cả hai năm, nàng đã không làm Bố Mẹ thất vọng với hạng Bình. Châu Thúy khóc thút thít, nhớ lại mới hôm qua, hai mẹ con còn nằm tâm sự trong nhà cậu Hoàng, trên đường Cách Mạng, Mẹ dặn dò đủ chuyện. Mười bảy tuổi, một thân một mình sang Pháp, Châu Thúy cũng ngại, nhưng đã lỡ rồi, làm sao kêu máy bay ngừng cho nàng nhảy xuống, hay nhờ phi công quay đầu lại ...

- Cô có cần uống nước gì không?

Châu Thúy giật mình khi nghe tiếng của một người đàn ông hỏi bên tai. Nàng bối rối ngồi thẳng người lên, quay nhìn bên tay trái của mình, ngập ngừng:

- Dạ không.

Người đàn ông có mái tóc nâu nhạt, đôi mắt hạt dẻ, sống mũi thật cao, da trắng, đưa bàn tay phải ra trước mặt nàng:

- Tôi tên André, hân hạnh được biết cô.

Châu Thúy bối rối, vụng về đưa tay ra, rồi ngượng ngập nói:

- Hân hạnh được biết ông.

Cầm tay nàng, André cười nhẹ, nói:

- Cô khóc nhiều quá, có lẽ đây là lần đầu tiên cô xa nhà?

- Dạ

Vừa dứt lời, nước mắt lại rơi đầy trên má Châu Thúy. André kéo trong túi ra một bao giấy Kleenex, đưa cho nàng:

- Cô dùng giấy này nè, khăn tay của cô ướt đẫm hết rồi.

Chờ Châu Thúy lau nước mắt xong, André hỏi:

- Cô tên gì?

- Châu Thúy.

- Cô đi đâu đây?

- Dạ, Pháp.

André reo lên:

- Vậy là cô sẽ cùng bay đến Paris với tôi rồi. Vui quá!

Châu Thúy ngớ ngẩn hỏi lại:

- Ông cũng đi Paris à?

- Đúng vậy, tôi về thăm gia đình. Lâu rồi tôi chưa gặp lại mẹ tôi.

- Sao vậy?

- Tôi là ký giả, đi làm xa hoài, ít khi về lại Paris. Còn cô, đi Paris làm gì?

- Dạ đi học.

- Thảo nào cô nói tiếng Pháp chuẩn quá.

Châu Thúy ngưng ngưng:

- Dạ cũng tạm tạm thôi.

- Không tạm tạm đâu, tôi nói thật mà.

- Cám ơn ông.

- Cô ở Sài Gòn hay ở đâu?

- Dạ, Huế.

- Cô là học sinh Đồng Khánh?

- Dạ không, tôi học Jeanne D'Arc.

- Thế thì tôi không ngạc nhiên nữa khi cô nói tiếng Pháp gần giống người Pháp.

Châu Thúy bẽn lén đáp nhỏ:

- Ông quá lời rồi.

André cười lớn rồi vỗ nhẹ vào vai Châu Thúy:

- Thôi, đừng khiêm nhượng nữa, cô bé. Tôi hỏi nè; sao cô có nhiều nước mắt thế?

- Tôi không biết.

Châu Thúy bật cười sau câu trả lời và André cười theo.

Nhìn đôi mắt tròn xoe của người bạn nhỏ đồng hành đang mở lớn,

André tiếp câu chuyện:

- Tôi thích làm phóng viên chiến trường vì tôi thấy thế giới bên ngoài cần được biết rõ cuộc chiến đang xảy ra tại Việt Nam.

Với vẻ khâm phục, Châu Thúy hỏi:

- Ông không sợ nguy hiểm sao?
- Cũng có lúc sợ ... nhưng mỗi người đều có số phận của mình.
- Ông là người Pháp mà cũng tin vào “số phận” sao?
- Tin chứ.

Châu Thúy tò mò:

- Tôi tưởng chỉ có người Á Châu mới tin vào số phận thôi chứ!
- Không, cô sai rồi, người Pháp chúng tôi cũng tin vào “số phận” và “nhân quả” như một số lớn người Việt đó cô ạ.
- Có nhiều người Pháp tin như vậy không ạ?
- Tôi không biết có bao nhiêu người tin như vậy, nhưng riêng tôi, tôi rất tin.

André nhìn cô gái với vẻ hoài nghi, tiếp:

- Chắc là cô không tin hả?
- Tại sao ông hỏi vậy?
- Thấy cô còn nhỏ, lại học trường Tây, chắc chắn là các Souer không dạy như vậy đâu!

Châu Thúy gật đầu:

- Đúng là trong trường không dạy như vậy, nhưng tôi vẫn theo mẹ tôi lên chùa mỗi tuần nên được biết chút đỉnh về “nhân quả.”

Quay người qua một chút, nàng tiếp:

- Thế còn ông, bằng cách nào ông lại tin vào nhân quả?

André nhấc ly nước đang uống dở, nhấp một ngụm nhỏ, ra chiều suy nghĩ, chậm rãi trả lời:

- Chuyện của tôi dài dòng lắm, không biết kể đến lúc nào mới hết, nhưng để tôi tóm tắt một chút cho cô nghe nhé ...

Đặt ly nước xuống, ông nhìn ra ngoài khung cửa hẹp của máy bay, mắt mơ màng, tiếp:

- Tôi có một người bạn Việt Nam, anh là một tu sĩ Phật giáo, anh dạy tôi về Phật pháp, và dạy cả tiếng Việt nữa.

- Bạn ông đang ở đâu?

- Bạn tôi đang ở ngay Paris, dạo trước bạn tôi ở bên Mỹ nhưng mới qua Pháp chừng vài năm nay thôi.

2

Lầm lũi đi hết đường này qua đường khác trong khu chợ Quận 13, cuối cùng Châu Thúy bước vào một tiệm ăn Tàu. Kêu một tô mì và ly trà nóng xong, nàng chậm rãi cởi bớt áo choàng ra. Ngồi chờ thức ăn, nàng kéo trong ví ra tờ điện tín đã nhàu nát, Châu Thúy đọc lại hàng chữ đánh đi từ Sài Gòn: Bố Mẹ sẽ rời Sài Gòn ngày mai ...

Từ lúc nhận được bức điện tín, Châu Thúy lo lắng vô cùng, không biết bố mẹ sẽ đến đâu. Hơn 2 tuần vẫn chưa có tin tức của bố mẹ. Sài Gòn đã thất thủ, tin tức, hình ảnh trên báo chí, trên vô tuyến truyền hình làm nàng mất ăn mất ngủ.

Mới qua đây hơn một năm, đang chập chững làm quen với đời sống sinh viên xa nhà, Châu Thúy vẫn còn khóc vì nhớ bố mẹ và đôi khi nàng nhớ đến người ký giả đã gặp trên chuyến bay từ Sài Gòn qua Paris. Trong lúc buồn vì xa nhà, sự chăm sóc của ông đã làm nàng cảm động. Trên chuyến bay mười mấy giờ đồng hồ, ông đã kể cho nàng nghe nhiều về người bạn của ông, cũng như đã nói cho nàng nghe về thuyết nhân quả của Đạo Phật. Lúc thì bằng tiếng Pháp, có lúc thì bằng tiếng Việt.

Cả năm nay, mỗi khi có dịp về lại Paris, nàng lang thang trên đường phố với hy vọng mong manh là sẽ được gặp André. Từ ngày chào nhau tạm biệt ở phi trường Orly, nàng tưởng rồi thế nào cũng gặp lại, nhưng Paris không nhỏ như Huế. Mỗi lần có dịp nghỉ học vài ngày,

nàng lại leo lên xe lửa từ Caen về Paris. Đi bộ nhiều lần trong vườn Luxembourg, rồi lê chân qua những con đường vắng người, nàng đã giật mình vài lần khi thấy có người dáng dấp hao hao giống André. Đưa mắt lơ đãng nhìn ra phố đêm, ánh đèn vàng làm Châu Thúy càng nhớ những đêm mùa Thu ở Huế. Nàng nghĩ đến bố mẹ và rồi lại nghĩ tới André. Lạ thật, chỉ một lần gặp gỡ mà vẫn vương cả cuộc đời như vậy sao. Nàng nhớ lại những câu chuyện André kể về những lần ra chiến trường làm phóng sự. Bây giờ chiến tranh đã chấm dứt trên quê hương nàng, không biết André ở đâu.

- Châu Thúy, bây giờ cháu tính sao đây?

- Dạ cháu không biết tính sao cả.

Đáp xong, Châu Thúy nhìn bà Nam rồi cúi xuống trang sách, những ngón tay bôi rối mân mê cây bút chì đang cầm. Bà Nam nhìn nàng một lúc, rồi ngập ngừng:

- Sài Gòn mất cũng mấy tháng nay rồi, tin bố mẹ cháu thì biên biệt, cháu có định học tiếp không?

- Dạ cháu cũng không biết nữa, thưa Bác.

- Sài Gòn mất thì chắc chắn là cháu sẽ không còn học bổng nữa ...

- Dạ cháu biết, vì cháu được học bổng quốc gia, mà bây giờ ...

Châu Thúy nghẹn lời, cổ dẫu những giọt lệ, nàng chậm rãi tiếp:

- Cháu sẽ xin việc làm và sẽ cố học tiếp.

- Vậy thì tốt quá.

Bà Nam thở ra nhẹ nhõm, như vừa trút được gánh nặng:

- Cháu biết là hai bác cũng muốn giúp cháu nhưng đời sống càng ngày càng khó khăn ... Mẹ cháu là bạn thân của bác nhưng bác cũng

không thể lo cho cháu như bố mẹ cháu được.

- Dạ, cháu biết, cháu cảm ơn bác ...

- Cháu có thể xin đi bán hàng hay giữ trẻ con sau giờ học ...

- Dạ, cháu sẽ tính.

Sau vài tuần khó nhọc kiếm việc làm, cuối cùng Châu Thúy cũng tìm được một chân bán hàng trong tiệm bán thực phẩm. Lúc đầu không quen việc, làm gì cũng chậm chạp, nhưng lần lần mọi việc cũng xong. Nàng gặp nhiều người Việt Nam mới đến Pháp sau Tháng Tư Năm 1975, hỏi thăm tin tức về những ngày cuối cùng của Sài Gòn để rồi buồn bã thất vọng vì không tìm được tung tích của cha mẹ nàng. Nàng không ngờ ngày từ giã bố mẹ năm nào lại là ngày cuối được thấy mặt song thân. Tự nhiên thành mồ côi, bơ vơ nơi đất lạ. Tin tức cha mẹ không biết, bà con họ hàng cũng không. Viết thư về nhà cậu Hoàng ở Sài Gòn, thư không được trả lời. Gửi thư về Huế cho gia đình cũng không thấy hồi âm. Nàng hình dung đến cảnh bố mẹ đã không may mắn, khi chen lấn xuống tàu trong những ngày cuối của chính phủ Việt Nam Cộng Hòa, hoặc bị đạn pháo kích trong phi trường Tân Sơn Nhất lúc đang chờ chuyển bay...

Bức thư cuối nàng nhận được của Mẹ, khi bố mẹ nàng đã vào tới Sài Gòn sau những ngày lênh đênh trên biển, từ Đà Nẵng. Mẹ đã kể về đoạn đường bộ gay go từ Huế vào Đà Nẵng, trước khi Huế thất thủ, rồi khi đến Vũng Tàu, và cuối cùng là Sài Gòn vào những ngày hỗn loạn giữa Tháng Tư năm 1975 ...

Châu Thúy không dám suy nghĩ nhiều, nhưng rồi những cảnh vượt biển bị hải tặc tấn công đã làm nàng khủng hoảng nhiều đêm.

Nắm chặt tay Châu Thúy, Simone hỏi bạn:

- Mày nhất định không chịu nhận việc với hãng điện thoại khi ra trường thật sao?
- Tao muốn lắm chứ, nhưng tao phải về Việt Nam kiếm tin tức của bố mẹ tao xem thế nào hử.
- Thì mày đi làm vài năm rồi về kiếm cũng được cơ mà.
- Gần mười năm không có tin tức của bố mẹ tao, tao không chờ được nữa.
- Mày chờ được gần mười năm, thì có chờ thêm vài năm nữa cũng đâu có sao?

Rút tay ra khỏi tay bạn, Châu Thúy đáp nhỏ:

- Có sao lắm chứ, tại mày không hiểu thôi.
- Hay là mày lại nhất định kiếm cho ra anh chàng phóng viên ngày xưa?

Châu Thúy cười nhỏ, rồi gật gật cái đầu:

- Cũng có thể.

Simone lắc đầu:

- Tao không hiểu được mày! Tại sao chỉ một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi trên đường bay từ Sài Gòn đến Paris mà mày nghĩ là mày yêu ông ta được?
- Tao đã kể với mày nhiều lần rồi mà.
- Ủ, thì mày đã nói nhiều lần, nhưng tao vẫn không tin được.

Giọng Châu Thúy buồn buồn:

- Mày không tin cũng phải thôi, vì tình cảm người Á Đông chúng tao hơi khác ...
- Mày ở đây gần mười năm, trước đó mày lại học trường Tây mà sao mày vẫn “nhà quê” như vậy được?
- Thì tao đã nói với mày rồi mà.

Simone lắc đầu thật mạnh, mái tóc ngắn, vàng óng ả bay qua bay về, làm khuôn mặt cô như cứng rắn hơn:

- Chỉ tại ông ta là người đàn ông đầu tiên nắm tay mày, phải không?

- Ừ, nhưng không phải chỉ có vậy thôi đâu!

Cười chế nhạo, Simone gằn giọng:

- Tại vì ông ta dạy cho mày về “số phận,” về “nhân quả” nữa, phải vậy không?

Châu Thúy im lặng không trả lời, nàng biết bạn thương mình nên không buồn lòng khi thấy bạn khó chịu. Simone nhìn bạn, dịu giọng:

- Xin lỗi mày, tại tao thấy vô lý quá. Cả một thập niên mày nhớ cha, nhớ mẹ, cái đó tao hiểu, nhưng cũng cả mười năm trời, mày ôm ấp một bóng hình cái “ông già” phóng viên chiến trường đó, rồi mày sống như một nữ tu ... vô lý quá, Châu Thúy à.

- Cám ơn mày.

3

Đạp xe qua những con đường quen thuộc ngày trước, Châu Thúy nhìn lên bầu trời xanh trong, lòng bồi hồi nhớ lại ngày xưa. Cùng với Mẹ, nàng đã đi dưới những hàng cây Đuối mát rượi vào những buổi chiều tắt nắng.

Trở lại Huế, nàng đã đến ngay căn nhà cũ tìm bố mẹ. Ra mở cửa cho nàng là một người đàn ông xa lạ, Châu Thúy hỏi thăm, ông ta hoàn toàn không biết người chủ trước là ai. Thất vọng, nàng cám ơn rồi lên xe đạp tiếp.

Qua khỏi dốc Nam Giao, Châu Thúy mệt lả người, nàng xuống xe, dắt bộ. Bên kia đường, một tấm bảng màu vàng, chữ đỏ, “Cô Nhi Viện Đức Sơn” đập vào mắt nàng. Mình cũng mồ côi mà, nàng nghĩ, và băng qua đường.

- Các em trong chùa ni tội lắm cô nờ, có em mất cả ba lần mẹ, có em nhà nghèo quá, ba mẹ nuôi không nổi, đem đến nhờ Chùa nuôi dùm

...

Tiếng Sư Cô trụ trì chậm chậm bên tai, Châu Thúy nhìn một bé gái kháu khỉnh đứng nép vào tường, đang mở lớn mắt nhìn nàng. Nàng ra dấu cho con bé tới gần, nhưng con bé cứ đứng yên một chỗ. Sư Cô trụ trì cười, nói tiếp:

- Cháu nớ tên Châu, mới được một ông ký giả Pháp xin rồi đó cô, chừng vài tuần nữa thì cháu sẽ theo cha nuôi về Pháp.

Châu Thúy bỗng cảm thấy hồi hộp, ngập ngừng một lúc, nàng quay qua Sư Cô, hỏi:

- Ở đây có cho nhận con nuôi hả, Sư Cô?

- Có chứ cô, ai xin thì Chùa cho bớt, chứ đông các cháu quá, quý cô nuôi cũng không xuể.

- Thưa Sư Cô, con có thể hỏi tên người cha nuôi của bé Châu được không?

Sư Cô trụ trì cười ngượng ngập:

- Được chứ cô, nhưng mà tui không biết đọc tiếng Tây, tui gọi ổng là ông Ăn Đê, còn mấy Cô nhỏ trong Chùa thì kêu là Ăn Đi ...

Cười ngượng ngập, Sư Cô trụ trì tiếp:

- Cái ông Ăn Đê ni tức cười lắm cô nờ, ổng nói là mười năm trước, ổng gặp một cô gái Việt Nam tên là Chau Tuy, hay Châu Thuy gì đó, ổng nói không rõ lắm, thành ra tui cũng không biết tên cô Việt Nam đó, rồi ông kể là họ mất liên lạc, ổng kiếm hoài không được vì nước mình bị giải phóng đó cô.

Châu Thúy kinh ngạc, hỏi dồn dập:

- Ủa, Sư Cô nói ông là người Pháp, tên là André, hả Sư Cô?

Sư Cô trụ trì gật đầu:

- Đúng rồi, ông người Pháp, mà tên, thì trong chùa quý cô cứ kêu là Ăn Êđê đó. Mấy tháng trước, ông tới đây, thấy cháu Châu, ông nói cháu giống cái cô Chau Tuy chi đó, nên ông xin làm con nuôi. Ủa mà cô mới bên Tây về phải không nờ? Cô ở đây ăn cơm cho vui, chiều ni ông Ăn Êđê có nói là sẽ ghé Chùa đem thêm áo quần cho bé Châu. Châu Thúy không cảm được xúc động, nước mắt dàn dụa, nàng không còn nghe được Sư Cô trụ trì nói gì nữa. Hình ảnh André bỗng hiện ra rõ rệt như hôm ngồi trên máy bay mười năm về trước.

Tiếng Sư Cô trụ trì văng vẳng bên tai:

- Ủa mà rằng cô khóc rứa? Ừ lạ kỳ, ai tới Chùa, thấy mấy cháu cũng thương, rồi cũng khóc hết/.

Hiền Vy

February 2005

Trái Tim Thủy Tinh

Lấy xong hành lý, Hiền đi ra phía cửa nơi đến của phi trường Seattle thì đã thấy Tùng chờ sẵn. Hiền mừng rỡ hỏi:

- Tùng chờ lâu không?

- Không lâu lắm, chị mệt không?
- Không, chị ngủ một giấc gần 3 tiếng đồng hồ trên máy bay rồi.
- Chị đói không, mình đi ăn nhé?
- Túng cần ăn thì chị đi cùng chứ khuya rồi, chị không ăn nữa đâu.
- Mới tám giờ mà khuya gì?
- Bên chị là 11 giờ rồi.
- Ừ nhỉ, em quên. Thôi mình về nhà, em cũng ăn sơ sơ rồi.
- Thu với bé Na khỏe không?
- Máy hôm nay bé Na hơi bệnh.
- Hai mẹ con bé Na chắc giờ này ngủ rồi?
- Dạ, chắc vậy. À chị, mai em có buổi họp quan trọng nên phải vào sở buổi sáng, mốt thì em ở nhà, chị Ở nhà một mình sáng mai nghe, bé Na đi học buổi sáng, Thu lỡ hẹn giúp lớp bé Na từ trước mà không tìm được người thế.
- Được, đừng bận tâm, Túng! Chị sẽ đi bộ quanh xóm, nhân thể xem nhà cửa trong vùng luôn.

*

Đang nằm theo dõi hơi thở, nghe có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Hiền lên tiếng:

- Chị đây, ai đó?
- Thụ Chị ngủ rồi hả ?
- Chưa, Thu vào đi.

Thu hé cửa nhìn vào:

- Chị chưa ngủ thì qua phòng tui tui coi TV.
- Chị qua liền.

Nói là qua coi TV mà Hiền chỉ ngồi để nghe Thu than vãn. Lâu lâu nàng chêm vào vài chữ, như: vậy hả, ô, vậy sao ?

Cảm nhận được sự giận dữ của Thu, khi kể lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, có chuyện đã gần hai mươi năm, chuyện mới thì cũng năm sáu năm, Hiền thương em nhiều hơn. Cứ ôm ấp bao nhiêu sân hận như thế, thì làm sao mà tâm hồn được thanh thoi!

Trước khi quyết định qua chơi với vợ chồng Tùng, Hiền đã đắn đo, do dự. Biết Thu không mấy ưa mình, nên khi Tùng gọi mời qua chơi và luôn tiện dạy em nấu ăn chay, vì theo Tùng thì bác sĩ khuyên Tùng nên ăn nhiều rau đậu, bớt thịt, để lượng mỡ trong máu bớt lại, Hiền hơi ngại. Nhưng với bản tính hiền lành, và lòng thương em, Hiền quyết định đi, mặc cho cô em gái Hà Uyên hăm dọa: "Chị đi thật đấy à? Chị không nhớ bao nhiêu lần bà Thu vu oan giá họa cho chị hả. Chị không nhớ là bà không ưa gì chị sao? Chị không nhớ là bà đã làm chị điều đứng bao nhiêu phen sao." Hiền đã cười với Uyên: "Chuyện xưa rồi Uyên à, nhớ làm chi cho nó già người, em! Tùng nhờ, thì chị đi. Thu vui, chị Ở chơi vài bữa, không vui, thì chị về ngay" Uyên đã lắc đầu: "Chị thiệt đại, ai la, ai máng chị cũng không giận. Ai chơi xấu cách mấy, chị cũng tỉnh bơ Chắc chị tu "tới" rồi. I wish you luck on your trip."

Tiếng Thu tiếp câu chuyện đang nói về ba Thu:

- Tui nói với ổng, thôi thì ổng với tui không hợp, ổng ở nhà ổng, tui ở nhà tui. Bà già tui chết chưa tới hai năm mà ổng đã có bà khác, thì tui thấy ổng là người không tình không nghĩa. Hôm đám giỗ mẹ tui, tui làm cơm cúng, xong tui chụp hình rồi gửi cho ổng với "con mẹ" coi, chứ tui đâu có thêm kêu ổng tới.

Hiền nhìn Thu ái ngại:

- Bác có khỏe không em?

- Tui đâu cần biết, ổng sống hay chết cũng chẳng ăn nhằm gì tới tui.

Hiền yên lặng không dám hỏi gì thêm, sợ làm Thu tức giận khi nhắc tới ông ngoại của bé Nạ Thu tiếp:

- Mà chị Hiền, tại sao ông nội con Na đối xử với chị tệ vậy mà tui không bao giờ nghe chị than phiền hết vậy?
- Cũng có chứ em, nhưng chẳng lợi ích gì hơn, nên chị không than nữa.
- Tui mà như chị là tui chửi cho ổng với mẹ vợ ổng te tua luôn. Chứ không họ tưởng mình ngu.
- Thì chị ngu thật chứ đâu cần ai tưởng, em! Khi mà mình biết là mình bị xử tệ, thì mọi việc đã xong rồi. Khi mà mình nghĩ ra được câu để đáp lại, thì mọi người đã tan hàng từ lâu rồi. Bây giờ chị chỉ biết chạy thôi Thu à.
- Chạy là sao?
- Là mình không đủ sức để chống đỡ thì mình trốn. Mình không cho người ta cơ hội để abuse mình nữa.
- Như vậy tức chết?
- Không tức đâu em.
- Sao mà không tức? Bộ chị là thánh là thần gì sao?
- Không, chị có "bùa" em à.
- Ủa, chị có bùa hả ? Chị thỉnh bùa ở đâu vậy?
- Chị thỉnh ngoài tiệm sách.
- Chị cứ giỡn hoài, tiệm sách làm gì có bùa! Chị nói đàng hoàng được không?
- Được, chị thỉnh cuốn "Nhật Tụng Thiền Môn 2000" về, đọc xong, thấy hay quá nên chị công phu theo trong Kinh dạy, và đó là "bùa" của chị.
- "Nhật Tụng Thiền Môn 2000" là gì?

- Là cuốn Kinh toàn bằng chữ Quốc Ngữ của thầy chị dịch.
- Tui tưởng kinh là phải bằng tiếng Phạn chứ.
- Đạo sau này Kinh bằng tiếng Việt nhiều lắm em. Nhờ đó mà chị hiểu được lời Phật dạy tường tận hơn.

Thu đưa tay che miệng ngáp, rồi nhìn Hiền, nói:

- Ngày mai tui phải vào trường bé Na để phụ cô giáo nó, tui có hỏi cô hôm qua là chị đi với tui được hông, cô nói được. Mai chị muốn đi với tui hông?
- Có tiện không em? Chị Ở nhà không sao đâu.
- Được mà, chị vô phụ tui làm giúp cô. Ở nhà một mình làm gì?

*

Thu loay hoay sắp xếp bàn ghế trong lúc Hiền viết tên của học sinh lớp cô giáo Henderson lên tập giấy home work cô giáo để sẵn trên bàn. Hai chị em luôn tay làm hết việc này đến việc khác cho tới giờ ra chơi. Thu nhìn Hiền hỏi:

- Chị khát nước không? Biết chị không uống nước ngọt, em có mang cho chị chai nước lọc đó.
- Cám ơn em.

Hiền nhận chai nước từ tay em, lòng bồi hồi khi nghe Thu thay đổi cách xưng hô Từ ngày Thu làm vợ Tùng, rất ít khi Hiền nghe Thu nói năng từ tốn, lúc nào Thu cũng ồn ào, có lẽ bản tính người miền Nam như vậy chẳng, Hiền vẫn thầm nghĩ như thế, khi Thu mới gia nhập vào gia đình nàng. Lúc đầu, nghe không quen tai, Hiền thấy chướng chướng, nhưng từ từ rồi quen nên sự xưng hô và cách nói chuyện của Thu không còn làm Hiền bận tâm nữa.

Những giọt nước lạnh chảy qua cổ cho Hiền một cảm giác dễ chịu, nàng chậm rãi thưởng thức sự mát dịu của nước thì Thu cắt ngang

sự yên lặng:

- Chị có muốn ra ngoài đi bộ một chút không?

Hiền hỏi lại:

- Em có muốn đi bộ chậm với chị không?

- Chị đi thì em đi với.

Hiền vừa theo dõi hơi thở vừa bước chậm trên lối đi. Thời tiết Seattle buổi sáng tháng Năm thật dễ chịu. Hai chị em đi bên nhau được một lát thì Thu lên tiếng:

- Sao chị đi chậm vậy ? Đi vậy thì biết bao giờ mới tới?

- Tới đâu em?

- Ở, thì tới lại trường bé Na.

- Giờ ra chơi được bao lâu em?

- Bốn mươi lăm phút.

- Vậy thì cũng còn nửa giờ, mình quay lại, hả em?

- Không cần quay lại đâu chị, tới góc đường kia mình queo phải là sẽ về lại trường.

- Tốt quá.

Thu thắc mắc hỏi:

- Chị à, tại sao lúc đi bộ, chị đi thong dong vậy? Như không có chuyện gì có thể làm chị bận tâm, lo lắng. Đi như vậy thì làm sao mà xuống cân được? Em nghe anh Tùng nói là chị jog mỗi sáng cả giờ đồng hồ mà. Ảnh xạo với em hả chị?

Hiền mỉm cười, nhìn em:

- Tùng không xạo với em đâu. Chị vẫn chạy mỗi sáng, nhưng chị cũng đi thiền hành mỗi ngày hai lần.

Thu ngơ ngác hỏi:

- Thiền hành là sao hả chị?

- Thiền hành là mình thiền trong lúc mình đi bộ.
- Em tưởng thiền là mình phải ngồi xếp bàn trước bàn thờ, tâm hồn phải yên, thì mình mới xuất hồn được. Em chưa nghe ai nói Thiền đi bộ bao giờ cả chị.
- Thầy chị dạy không những Thiền đi bộ mà còn Thiền rửa chén, Thiền nhặt rau, Thiền lái xé và nhiều loại Thiền khác nữa.

Thu phá ra cười:

- Chị chọc em hả chị ? Ai lại có thiền gì mà tùm lum vậy?

Hiền cười theo:

- Chị nói thật mà, chị có chọc Thu đâu!
- Vậy thì chị giải thích cho em nghe coi, chứ sao em nghĩ quá!
- Này nhé, Thiền theo chị hiểu là mình làm gì thì mình biết mình đang làm cái đó. Thí dụ: mình nhặt rau, mình phải biết, mình đang nhặt rau. Mình rửa chén, mình phải biết, mình đang rửa chén.

Thu ngắt ngang lời chị:

- Chị nói gì khó hiểu quá, mình rửa chén thì lo mà rửa cho lẹ rồi còn làm chuyện khác, chứ mà cứ từ từ thì chừng nào mới xong? Rửa chén thì mình phải nghe nhạc hay xem TV thì mới đỡ phí thì giờ, chứ mà cái gì cũng từ từ thì uổng thì giờ quá. Có lúc mình vừa rửa chén, vừa nấu thức ăn, lại vừa coi TV để tranh thủ thời gian.

- Thế lúc em vừa nấu thức ăn, vừa rửa chén, có bao giờ thức ăn của em bị cháy hay bị hư không?

-Ờ, thì cũng có khi ham làm nhiều việc một lúc, em cũng bị cháy thức ăn hay bị bỏng tay vì vô ý.

- Vậy thì có mất thì giờ hơn không?

- Cũng có, thì em phải nấu lại, hay đi băng tay, nhưng chỉ vài lần thôi, còn thường thường thì tiết kiệm được thì giờ. Mà chị à, chị nói làm gì

phải biết mình đang làm gì nghĩa là sao chị ?

- Là lúc em đang rửa chén, em không nghĩ tới việc khác, em không lo là ngày mai em sẽ nấu món gì hay là hôm qua em đã quên trả bills.

Em chỉ biết là em đang rửa chén thôi. Không lo đến việc khác.

- Bằng cách nào để làm như vậy được chị? Cái đầu mình nó chạy tùm lum, chạy từ Seattle về tới Việt nam rồi sang New York.

- Chị theo dõi hơi thở trong lúc rửa chén. Khi nào cái đầu chị nó muốn "đi du lịch" thì chị "kéo" nó lại bằng cách đếm hơi thở. Cách đếm hơi thở giúp mình làm chủ được cái đầu của mình. Thầy chị bảo đó là Thiền rửa chén.

- Thiền dễ vậy sao chị?

- Theo chị, Thiền không có gì khó cả. Nếu mình muốn làm, thì mình sẽ làm được.

*

Bày những món ăn ra bàn xong, Thu gọi bé Na:

- Na, con lên mời bố xuống dùng cơm, cô Christine nấu xong cả rồi.

Bé Na mè nheo:

- Con muốn cô Christine đọc với con hết cuốn sách này rồi mới ăn cơm.

Tiếng Tùng từ cầu thang:

- Na, con cất sách đi, cô đã đọc với con cả buổi chiều rồi.

- Con muốn đọc nữa.

Hiền đến bên cháu, nựng con bé một cái, rồi bảo:

- Ăn cơm xong mình còn đi ăn Icecream, rồi về đọc nữa. Na không nhớ là cô sẽ treat Na vì Na giỏi sao?

Bé Na liếng thoắng:

- Bố nghe chưa, cô Christine thưởng con đó. Sáng nay trong lớp, con

là giỏi nhất, cô giáo hỏi gì con cũng biết hết.

Tùng chọc con gái:

- Chứ không phải tại có mẹ với Cô nên cô giáo phải cho con giỏi để lấy lòng sao?

Bé Na phụng phịu:

- Bố kỳ quá hà, con giỏi thiệt mà bố.

Hiền bênh cháu:

- Bé Na vừa giỏi lại vừa ngoan, vậy nên cô mới thưởng Icecream.

Thôi cả nhà đi ăn cơm, xong rồi mình còn đi ăn Icecream nữa.

Ngồi vào bàn, Hiền hỏi em:

- Thu với Tùng cho chị cầu nguyện một chút trước khi ăn được không?

Thu ngạc nhiên:

- Ủa, em tưởng chỉ có bên Công Giáo mới cầu nguyện thôi chứ.

Được, chị cứ tự nhiên.

Hiền chấp tay, thành khẩn đọc:

Thức ăn này là tặng phẩm của đất trời và công phu lao tác.

Xin nguyện sống xứng đáng để thọ nhận thức ăn này.

Xin nhớ ngăn ngừa những tật xấu, nhất là tật tham lam.

Xin chỉ ăn những thức có tác dụng nuôi dưỡng và ngăn ngừa tật bệnh.

Vì muốn thành tựu đạo nghiệp nên thọ nhận thức ăn này.

Ăn thử vài miếng các món chay do Hiền nấu, Tùng khen:

- Ủa, sao đồ chay gì mà ngon quá vậy chỉ Thu đã học nấu với chị chưa?

Thu đáp lời chồng:

- Rồi ông ơi, tui biên xuống hết cả rồi. Từ từ rồi tui sẽ trở tài.

Thấy vợ chồng Tùng và Bé Na ăn bữa cơm chay do mình nấu với sự thích thú, Hiền vui vui trong lòng. Suốt buổi chiều, chỉ Thu làm thức ăn theo lối thiền tập, Hiền còn chỉ Thu ngừng lại thở, khi nghe phone reng. Lúc đầu, Thu chưa quen, thấy ngỡ ngàng, nhưng chỉ sau vài lần Thu đã biết tự dừng lại, khi có tiếng phone.

*

Nhìn những giọt cà phê màu đen đậm rơi xuống trên phần sữa đặc màu vàng lóng lánh qua chiếc tách thủy tinh, Tùng hỏi :

- Máy giờ máy bay cất cánh chị ?
- Ba giờ
- Vậy ăn trưa xong, tụi em sẽ đưa chị ra phi trường. Tối hôm qua, Thu nói với em là hai mẹ con muốn đi cùng.
- Sao không cho bé Na ở nhà ngủ trưa?
- Không sao, bé Na có thể ngủ trong xe được. Thu nói chị thay đổi nhiều quá. Từ bề ngoài lẫn bên trong, chị như trẻ ra cả chục tuổi. Thu thắc mắc, không hiểu có phải do chị ăn chay mà được vậy không.

Hiền cười:

- Chị cũng không biết có phải là do ăn chay không. Nếu do ăn chay thì có lẽ Trâu Bò sẽ không bao giờ già, vì trâu bò ăn chay trường. Nhưng trâu bò cũng già, cũng bệnh, cũng chết. Chị nghĩ chắc tại Thu không ghét chị nữa nên Thu thấy chị thay đổi. Chứ chị thấy chị cũng vậy thôi. Mà Tùng này, sao hỏi đó Thu gặng với chị dữ thần vậy?
- Thu than phiền là chị bệnh Hà Uyên quá.
- Sao Thu biết chị bệnh Uyên?
- Thì Thu bảo, hồi xưa, Uyên còn ở chung với ba và tụi em, mỗi lần Uyên làm gì trái, Thu kể chị nghe, không bao giờ chị la Uyên hết.

- Sao Thu biết là chị không là Uyên?

- Thì Thu không bao giờ thấy chị là Uyên trước mặt Thu.

Hiền nhìn em, cười nhẹ:

- Thế Tùng có nhớ là đã bao lần chị kể cho Tùng nghe là Uyên khóc lóc với chị, bảo là: "Em là em chị, sao chị không thương em mà chị cứ bênh chị Thu hoài," không?

- Có, em vẫn nhớ.

Hiền khuấy ly cà phê, màu cà phê sữa đậm đà đẹp mắt, nàng đưa tách cà phê lên môi, nhấp một ngụm nhỏ, rồi chậm rãi nói:

- Đời khó vậy đó Tùng thấy chưa? Mới trong gia đình, mà đã nhiều khô như thế. Chị Ở giữa, không bênh ai, cũng không bỏ ai. Mà cả hai bên đều cho là chị bênh phía bên kia.

- Đời khó thật chị ha!

- Ừ, thôi để chị sửa soạn cơm trưa, Thu với bé Na cũng sắp về, mình ăn xong rồi còn đi.

*

Hiền kéo cái thiệp ra khỏi phong bì sau khi đọc giòng chữ bên ngoài: "Gửi chị Thục Hiền". Lúc tiễn Hiền vào cửa máy bay, Thu đã nhét vào briefcase của Hiền gói quà nhỏ cùng với tấm thiệp.

Nhìn nét chữ không quen thuộc của Thu, Hiền từ từ đọc: "Chị Thục Hiền thân, Em cảm ơn chị đã qua chơi với tụi em, dạy em nấu món chay, và thực tập Thiền lúc làm việc. Những ngày chị Ở chơi với tụi em, em rất vui. Mong chị qua chơi với tụi em thường hơn.

Hiền yên lặng ngắm món quà Thu tặng, một trái tim bằng thủy tinh xinh xắn. Bất giác Hiền mỉm cười mà mắt rướm lệ ./.

Hiền Vy (An Nghiêm)

Hết

Xuân Muộn

Đưa tay sửa lại gọng kính cận đang trệ xuống trên sống mũi, Hoàng Uyên nhìn lên bảng đen, cố đọc những giòng chữ giáo sư Huân vừa viết. Chợt bắt gặp nụ cười nửa như thân thiện, nửa như tinh nghịch trên gương mặt Huân, cô ngượng ngùng chớp mắt, bối rối cúi nhanh xuống trang giấy đang ghi chép dở dang. Dù mặt nóng bừng, cô vẫn cố làm ra vẻ như chẳng hề thấy Huân đã cười làm quen với mình. Nửa giờ còn lại của môn Ngữ Học, Hoàng Uyên khó nhọc tìm cách tránh né tia nhìn đầm ấm của người giảng sư trẻ. Mỗi lần bắt gặp Huân nhìn, tim Uyên như lỗi mất một nhịp, tay chân luống cuống thừa thãi, cô như ngây ngất, như say say.

Người ngồi, kẻ đứng, đông nghẹt không còn cả lối đi trong Giảng Đường II của Đại Học Văn Khoa Sài Gòn. Ngồi thu gọn trong chiếc ghế bìa của dãy ghế đầu tiên, Hoàng Uyên thầm cảm ơn người bạn đã chịu khó dậy thật sớm đến giữ chỗ cho cô. Trong lúc sinh viên đang ghi vội lời giảng của cha Thanh Lãng thì Hoàng Uyên ngồi mơ mộng. Dù Văn Chương Quốc Âm là môn cô rất thích, nhưng nụ cười và ánh mắt của Huân cứ ám ảnh cô cả mấy hôm nay. Hoàng Uyên thật sự xúc động khi nhớ lại ánh mắt và nụ cười của giáo sư Huân.

Cái nhìn trêu mếu, ấm áp nhưng lại có vẻ tinh nghịch cùng với nụ cười đầm ấm nhưng không kém phần phá phách của Huân đã làm cô mềm lòng. Hoàng Uyên không thể chú tâm vào những lời giảng của cha Thanh Lãng được nữa. Hình ảnh của Huân không bao giờ chịu rời cô....

Một dáng dấp quen thuộc lướt qua ngoài hành lang, trong giảng đường, tim Hoàng Uyên đập mạnh. “Vậy là “chàng” có giờ dạy hôm nay ...,” cô thầm nghĩ và mong cho mau hết giờ...

*

- Hoàng Uyên đến phòng giáo sư một tí được không?

Giật mình khi nghe tiếng nói quen thuộc sau lưng, Hoàng Uyên nắm chặt thành lan can hơn, quay đầu lại, bối rối chớp mắt, rồi gật đầu và đi theo Huân xuống cầu thang.

Hoàng Uyên ngại ngùng nhìn quanh căn phòng giải lao của giáo sư, thầy Trụ đang ngồi đọc sách nơi góc phòng, nghe tiếng động, ngược mắt lên nhìn, cô khoanh tay chào, ông mỉm cười, xong lại cúi xuống trang sách đang đọc dở. Huân lên tiếng trong lúc Hoàng Uyên đang lúng túng:

- Mời Hoàng Uyên ngồi.

- Dạ... đây là bàn ghế của thầy cô ...

- Không sao đâu, hôm nay Hoàng Uyên là khách của tôi mà. Ngồi đi, đừng hoài mỗi chân đó.

Kéo chiếc ghế đối diện với Hoàng Uyên, Huân ngồi xuống, hỏi:

- Bài hôm trước có gì khó hiểu không mà thấy Uyên bối rối vậy ?

Chớp mắt với một chút ngượng ngùng, Hoàng Uyên đáp khẽ:

- Dạ, con hơi thắc mắc một chút xíu.

- Tôi hứa sẽ giải đáp tất cả những thắc mắc của Uyên.

Hoàng Uyên ngáp ngừng:

- Thầy bảo; Ngôn Ngữ Việt Nam là độc âm, nhưng con thấy có chữ “Doanh” đọc như là hai âm riêng biệt là “Do” và “Anh” Mình đọc nhanh thành “doanh”

Huân cười tinh nghịch:

- Do Anh! Tức là Tùy Anh, cái gì cũng do anh quyết định. Anh nào mà may mắn vậy?

Hoàng Uyên phụng phịu, cúi đầu không nói. Huân lại cười:

- Đùa với Uyên cho vui thôi, thật ra Uyên nói rất có lý nhưng như thế này nhé: O,A,N,H chỉ là một âm “oanh” thôi, khi có phụ âm D đi trước thì đọc thành Doanh, và nếu cho phụ âm T vào thì đọc thành Toanh, như mới toanh đó.

Nhìn sâu vào mắt Uyên, Huân tiếp:

- Hoàng Uyên còn thắc mắc gì nữa không?

- Dạ không.

Thấy Hoàng Uyên bối rối, ngượng ngừng, Huân rủ:

- Uyên khát nước không ? Mình đi uống nước nhé?

Hoàng Uyên lại ngáp ngừng:

- Dạ thôi.

- Thôi là sao?

- Dạ, là không đi uống nước.

- Tại sao?

- Dạ, sợ bạn thấy.

Huân cười lớn, rồi hỏi:

- Uyên mấy tuổi rồi?

Hoàng Uyên ngạc nhiên:

- Thầy hỏi làm gì vậy?

- Hỏi cho có hỏi thôi, chứ tôi biết Hoàng Uyên 19 tuổi rồi.

Tròn mắt, Hoàng Uyên ngạc nhiên:

- Sao thầy biết vậy?

Lắc đầu, làm ra vẻ khó khăn, Huân cười cười:

- Bí mật, bí mật. Hoàng Uyên chịu đi uống nước rồi tôi kể cho nghe.

Hoàng Uyên tinh nghịch hỏi lại:

- Thầy dụ học trò hả?

- Ừ,

- Nhưng Thầy hỏi tuổi của Uyên làm gì vậy?

- Để nhắc cho Hoàng Uyên nhớ là Hoàng Uyên người lớn rồi, không cần phải ngại ngùng, sợ bạn bè bàn tán nữa.

- Mẹ vẫn gọi con là Bé Uyên mà.

- Vậy thì “Thầy” mời “Bé Uyên” đi uống nước.

- Sợ Mẹ mắng quá!

- “Thầy” không mách Mẹ đâu.

*

Kéo cái ví từ trong túi quần ra, Huân mở từ từ rồi đưa ra trước mặt

Hoàng Uyên một tấm hình đen trắng, hỏi:

- Hoàng Uyên biết hình ai không?

Giật mình, lúng túng, Hoàng Uyên bối rối:

- Ủa! Hình của con mà. Sao thầy lại có?

Nhìn sâu vào mắt Uyên, Huân cười:

- Hình của người yêu tôi mà.

Hoàng Uyên đỏ mặt:

- Sao ... sao... giống y hình của con vậy?

Huân ngập ngừng:

- Đùa với Hoàng Uyên thôi, hình này tôi xin được đó.
 - Thầy xin ở đâu? Ngoài tiệm hình hả?
 - Không, tôi xuống văn phòng, xin coi hồ sơ của sinh viên chứng chỉ Ngữ Học. Thấy trong hồ sơ của Uyên có dư tấm hình, tôi lén lấy.
- Hoàng Uyên thắng thốt:
- Vậy là Thầy biết hết “tung tích” của con?
 - Xin lỗi Hoàng Uyên nha. Tại tôi có cô sinh viên nhỏ nhắn dễ thương quá nên tôi phải “làm bậy”.

Hoàng Uyên năn nỉ:

- Thầy trả lại hình cho con được không?
- Được chứ, nhưng phải với một điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Uyên cho tôi tấm hình khác.

Hoàng Uyên phụng phịu:

- Thầy khôn quá!

Huân đưa tay khuấy nhẹ ly chanh đường của Uyên, hỏi:

- Uyên uống nước đi, đá tan hết rồi.

Nhìn Uyên từ từ uống nước, Huân hát khẽ:

- ... Uống ly chanh đường, uống môi em ngọt....

*

Dắt Hoàng Uyên chen qua khỏi khu bán Quất, trên Đại lộ Nguyễn

Huệ đầy người vào những ngày cận Tết, Huân xiết nhẹ tay nàng, hỏi:

- Uyên thích Mai hay Đào?
- Hoa nào cũng đẹp, Em thích cả hai.

Huân cười, khen:

- Bé Uyên ngoan quá! Chịu bỏ chữ “con” rồi.

Uyên hích nhẹ tay vào bụng chàng. Huân cười lớn hơn rồi tiếp:

- Vậy đi xem Đào trước nhé? Nếu có cảnh nào đẹp, mình mua về biếu bố em.

Cầm một cành Anh Đào với đầy những nụ hoa tròn xoe nhưng chưa nở, Huân hỏi người bán hàng:

- Cành này nở kịp Tết không?

- Chắc chắn kịp chứ, tôi bảo đảm hoa sẽ nở đúng ngày Mừng Một Tết.

Huân đùa với bà bán hàng:

- Tôi mua cành hoa này để cưới vợ đó. Hoa mà không nở đúng Tết là tôi không được vợ, tôi bắt thường bà đó à nha.

Bà bán hàng quay qua nhìn Uyên, rồi cười với Huân:

- Anh cưới cô này hả?

- Bà hỏi giùm tôi coi cô có chịu không?

Uyên đỏ mặt, quay đi nơi khác. Anh kỳ cục, khi không đi nhờ bà bán hàng hỏi. Sao không hỏi thẳng em. Nghĩ vậy, nhưng Uyên không biết nếu Huân hỏi thì nàng sẽ phải trả lời làm sao.

Cơn gió lạnh lạnh từ bờ sông thổi nhẹ làm Uyên đi sát vào Huân hơn. Huân vòng tay ôm vai nàng, kéo nhẹ Uyên vào lòng. Mùi hương từ mái tóc dài của Uyên làm Huân ngây ngất. Anh muốn hỏi cô có chịu làm vợ anh không, anh muốn hỏi cô có muốn làm Mẹ những đứa con của anh không...

Từ lúc mua xong cành Đào, Uyên im lặng chưa nói gì, không biết nàng nghĩ gì về câu nói đùa của mình với bà bán hàng mà im ru như vậy. Huân muốn dành ngạc nhiên cho Uyên, anh định khi đến thăm gia đình Uyên ngày đầu năm, anh sẽ ngỏ lời với Uyên bên cành Đào rộ nở. Với Huân, mùa Xuân là mùa của hạnh phúc, của hy vọng, nên dù quen Uyên được vài tháng nay, anh vẫn chưa đề cập đến chuyện

tương lai của hai đứa. Không khí Tết làm Huân nôn nao, anh muốn ngỏ lời ngay với cô nhưng cố kìm lại để chờ cho đến ngày đầu năm. Phải đợi đến ngày mừng ba Tết, cảnh đào mới chịu nở rộ trong góc căn phòng khách nhà Uyên. Khi Huân ngỏ lời, Uyên đã luống cuống ngượng ngùng, nhưng hạnh phúc gật đầu và cả hai cùng đồng ý đến mùa Hè, Huân sẽ xin làm đám hỏi.

*

Gởi được chiếc Yamaha, cầm thẻ biên nhận xong, Hoàng Uyên chấm vội vài giọt mồ hôi đang chảy xuống bên má, rồi đi nhanh vào sân trường. Cây phượng đỏ năm nay trở hoa hơi sớm, chưa đến tháng năm mà xác phượng đã đầy sân. Mọi người tùm năm, tùm bảy bàn chuyện thời cuộc. Quảng Trị thất thủ, Huế sôi động, Đà Nẵng xôn xao ... không ai còn tâm trí lo đến việc học bài cho khóa thi gần kề.

Vừa bước chân lên cầu thang, Uyên đã thấy cô em gái của Huân đứng tựa lưng vào hành lang. Uyên ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Huyền đi đâu đây?

- Em đi kiểm chị. Anh Huân dặn em sáng nay phải mang gói này đến trường cho chị.

- Uyên tưởng anh Huân có lớp hôm nay mà.

- Có, nhưng anh nhờ thầy Trụ dạy thế. Anh đi Huế hai bữa nay rồi.

Hoàng Uyên sửng sờ:

- Đi từ hôm nào? Sao Uyên không biết?

- Anh Huân giấu chị vì sợ chị lo. Anh phải ra Huế đón Me. Anh sợ Huế mất, Me sẽ bị kẹt một mình. Anh dặn em nếu anh không về kịp sinh nhật chị, em phải đem quà đến cho chị đúng ngày.

Chớp nhẹ mắt, Huyền tiếp:

- Em mừng sinh nhật chị.

Đưa tay nhận gói quà, lòng Hoàng Uyên rối bời, nước mắt bỗng
dưng lăn dài trên má. Sinh nhật thứ hai mươi! Tưởng năm nay sinh
nhật đầu tiên có chàng. Mấy hôm rồi cô dồn hết thì giờ để học bài thi,
mong hôm nay rảnh rang chút xíu để dung dăng dung dẻ với chàng

...

Tuần trước Huân đến nhà, bảo em cố học thi đi nha, thời cuộc tuy có
rối reng nhưng có lẽ không sao đâu, anh sẽ ít tới chơi để em có thì
giờ học thi. Nhớ học môn Ngữ Học đảng hoàng, được nhất lớp, anh
sẽ thưởng...

Hoàng Uyên thương yêu!

Chúc em một sinh nhật bình an. Khi anh về sẽ đền em.

Cho anh xin lỗi đã không nói với em về chuyến đi.

Anh sợ em lo quá không học bài được.

Anh đón Mẹ vào rồi tính đến chuyện chúng mình.

Huân

Dòng chữ nghiêng nghiêng của Huân mờ hắt mỗi lần Uyên cầm tấm
thiệp lên đọc lại. Màn ảnh vô tuyến truyền hình đưa tin Huế thất thủ,
rồi đến Đà Nẵng cũng đầu hàng. Người người chen nhau tìm đường
vào Nam. Máy bay không còn cất cánh, chỉ còn đường bộ, đường
thủy... Dân Sài Gòn náo loạn, Hoàng Uyên đi ra đi vào như người mất
hồn. Huân vẫn bật tắt...

Những giây phút cuối của tháng Tư, Hoàng Uyên đành phải theo gia
đình. Cô không muốn rời khỏi căn nhà vì tin rằng Huân sẽ đến tìm.
Làm sao bỏ đi khi tin Huân chưa có? Làm sao dứt được mối tình đầu
vừa mới đến? Xin ba mẹ cho ở lại chờ Huân, Mẹ khóc nói nếu Uyên

ở lại chờ Huân thì cả nhà cùng chờ...

*

Leo được lên chiếc xe bus đầy người, Hoàng Uyên ngồi xuống chiếc ghế trống gần bác tài xế, cô tháo bớt khăn quàng cổ ra, bao quanh hai bàn tay lạnh ngắt. Nhắm mắt lại, cô nghĩ đến những năm vừa đi học, vừa đi làm giúp bố mẹ nuôi các em nơi thành phố nhỏ này. Nhờ bận rộn, cô bớt suy nghĩ đến chuyện ngày xưa.

Đã sáu năm rồi, tin Huân vẫn biền biệt. Những ngày cô đơn một mình đến trường, đã bao lần Uyên thầm khóc vì nhớ Huân. Nhớ lại lời cầu hôn năm nào của Huân bên cạnh đào ngày Tết. Nhớ lại những lần cùng chàng đi uống nước rồi được nghe chàng hát “trả lại em yêu.” Những lần cùng Huân, tay trong tay đi dưới những hàng me trên đường Pasteur, nghe chàng hát “con đường tình ta đi”... Nhưng thích nhất, vẫn là khi nhìn Huân khuấy tan đường cho ly nước chanh của cô và tình tứ hát “uống ly chanh đường, uống môi em ngọt...”

Sáu năm nay, mỗi lần Tết đến, Hoàng Uyên đều nghỉ học vào ngày Mừng Ba. Ở nhà một mình, nàng nhớ Huân quay quắt, không biết bây giờ anh đang ở đâu. Không biết đến bao giờ mình mới lại gặp nhau, không biết anh có còn nhớ tới em không, không biết ..., không biết ...

Cơn bão tuyết đầu tháng hai làm đường xá vắng người qua lại. Tin thời tiết cho biết tối nay sẽ có thêm mười inches tuyết nữa sẽ rơi. Co ro trong chiếc áo khoác rộng thùng, Hoàng Uyên ra mở cửa khi nghe tiếng chuông. Người đưa thư cười tươi với cô, rồi trao cho Uyên một tập thư dày. Cô đưa tặng ông một bao lì xì màu đỏ. Ông nói cảm ơn

và chúc cô một năm mới hạnh phúc. Hoàng Uyên cảm ơn người đưa thư nhưng thầm nghĩ làm sao mà hạnh phúc được khi bên mình không có Huân.

Nhéo vào chân thật đau, để biết mình đang không nằm mơ, Uyên đọc lại những giòng chữ quen thuộc:

Hoàng Uyên ơi

Anh và Me vừa tới Pháp được mấy tuần nay.

Nhờ hội Hồng Thập Tự anh tìm được địa chỉ của em.

Hơn sáu năm rồi, anh không biết bây giờ em thế nào.

Anh vẫn như ngày xưa. Huyền đã lập gia đình ...

...

Nếu em đã có gia đình thì anh không trách em đâu.

Nếu em vẫn còn chờ anh, thì số điện thoại của anh đây ...

...

Huân

Hoàng Uyên chạy nhanh đến bên chiếc điện thoại, run run, tay cô bấm số...

Mùa Xuân thật sự đã đến, dù bên ngoài tuyết đang rơi/.

Hiền Vy

December 2004

Nguồn: <http://khoidiem.org/truyenngan/tinhdauhienvy.html>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 9 tháng 3 năm 2009